

ΜΑΧΗΤΗΣ

150ΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΧΑΝΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Φύλλον 7ον

Τιμή φύλλου δραχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Γ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗΣ

Χανιά 15 'Απριλίου 1949

Η ΝΕΑ ΕΙΣΒΟΛΗ

Δέν μᾶς εκπλήττει ἡ ἱταμότης τῶν θρασυ δαίμων καὶ βαρβάρων Ἀρβανιτῶν. Γνωρίζωμεν τὴν ἀρβανίτικη βαρβαρότητα καὶ τὸν κομμουνιστικὸν Μακιαβελισμόν. Γνωρίζωμεν ἐπίσης τὰ σατανικὰ σχέδια τῶν πατρῶνων τῶν διὰ τὸν ἀφανισμόν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν προδοτικὴ δουλικότητα τῶν ὁργάνων τῶν.

Οὔτε εκπλήττονται τὰ περίφανα Ἑλληνικά βουνὰ βλέποντας τίς ὁρδὲς τῶν νεοβαρβάρων νὰ εἰσρομοῦν ἀπὸ τὰ ἀρβανίτικα ἐρέβη μέσῳ στενωπῶν, σὺν νέοις δαίμονες, γιὰ νὰ καύσουν νὰ καταστρέψουν νὰ φονεύσουν καὶ νὰ ἀπαγάγουν. Πάντα οἱ δαίμονες ἀπὸ τὰ σκότῃ ξεπήδησαν καὶ πάντα τὰ σκότῃ δαίμονας ἐξέθρεψαν καὶ ἐξαπέλυσαν.

Μὰ ἡ θεία ὁρμὴ τῆς ῥωμαλαίας Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἐξαπελύθη πάραυτα σὺν Ὀλύμπιῳ κεραυνῷ, γιὰ νὰ συντρίψῃ καὶ νὰ διελύσῃ τοὺς τιτάνες τοῦ ἐρέβους καὶ νὰ τοὺς ἐπαναφέρει τσακισμένους καὶ δεσμίους εἰς τὸν «Δαοκρατικὸν» ὑπόκοσμον.

Ἀλήθεια!! Μία πρωτοφανὴς περίοδος κοσμογονίας διαγράφεται. Οἱ μαῦρες δυνάμεις τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς βαρβαρότητος συντεταγμέναις καὶ ἐξοπλισμέναις συνομοτοῦν κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ξεροῦν κάθε τόσο στὴ δύστηνη χώρα μας ποταμούς φωτιάς καὶ μίσους γιὰ νὰ τὴν ἀφανίσουν.

"Ἄν εἶναι δυνατόν!! Ν' ἀφανίσουν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴ. Ἄν εἶναι δυνατόν νὰ τυφλωθῇ ἡ ἀνθρωπότης.

"Ἄν εἶναι δυνατόν νὰ σβυσθῇ τὸ θεῖον φῶς

Μὰ ἄς προσέξουν οἱ θρασυδαίμονες. Ἄς μὴ ξεχνοῦν ὅτι ἡ ὁρμὴ γρήγορα γίνεται κεραυνὸς καὶ ὁρμὴ ἀκράτητη, καὶ ὅτι μυριάδες φωνῆς καλοῦν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴ δικαιοματικά πάνω στὶς γνώριμες περιοχὰς τῆς Ἑλληνικῆς Βορείου Ἡπείρου. Στὴ Κορυτσᾶ, στὸ Ἀργυρόκαστρο,

στὴ Χειμᾶρα. Κι' ὁ στρατὸς μας μὲ τὴ θεία του ὁρμὴ καὶ μὲ τὴν ἀκατάλλητη πίστιν του, εἶναι σὲ θέσιν νὰ διαλύσῃ τίς ἄθλιες ὁρδὲς τῶν τυράννων καὶ νὰ χαλῇ τὸ φῶς καὶ τὴν ἐλευθερίαν στοὺς σκλάβους.

Δέν εἶνε ἄλλωστε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Ἑλληνισμὸς ἔγινε ὁ ἐνσαρκωτὴς καὶ ὁ ἐντολοδόχος τῆς θείας θελησεως διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς ἐλευθέρου ἀνθρωπότητος. Ὁ ἐλευθερωτὴς, ὁ φωτοδότης καὶ ὁ ἀναμορ

φωτῆς.

Μὰ δικαιολογοῦνται οἱ ἀρβανίτες νὰ ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ τὴν ἱστορίαν.

Ἱστορίαν πρόσφατην καὶ ἱστορίαν 3.000 χρόνων. Μὰ καὶ ἂν ξέρουν κάτι δέν τοὺς συμφέρει. Μὰ θὰ τοὺς μάθωμε γρήγορα νὰ λέν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἂν ἀκόμα δέν τοὺς συμφέρει.

Ἡ Φιλελ. Νεολαία Χανίων προκηρύσσει διαγωνισμόν διὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ Ὕμνου τῆς.

Εἰς τὸν διαγωνισμόν γίνονται δεκτὰ μέλη καὶ μὴ τῆς ὁργανώσεως. Πρῶτον βραβεῖον ὡραιότητος εἰκῶν τοῦ Ἐθνάρχου κορυνθίου μένη εἰς μέγαλον μέγεθος.

Ἀῆξις διαγωνισμοῦ 31 Μαΐου

“ΜΑΧΗΤΗΣ,”

Δεκαπενθήμερον περιοδικόν
Όργανον αγώνος τῆς Φ. Ν. Χ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πλατεία Ἐλευθερίου Βενιζέλου
Τηλέφωνον 7.94

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Γεώργιος Κανατσάκης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία Δραχμ. 20.000

Ἐξάμηνος » 10.000

Μόνον διὰ τοὺς τυ-
φλοὺς καὶ τοὺς προδό-
τες ὁ σημερινὸς πόλε-
μος εἶναι ἐμφύλιος.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Γεράνι—Μόδι μετὰ τῆς περιοχῆς

Ἀπόστολος Ἀναγνωστάκης

Νεροκούρου μετὰ τῆς περιοχῆς

Ἰωάννης Γ. Διοδάκης

Καμισιανὰ μετὰ τῆς περιοχῆς

Ἐμμανουήλ Κατσικουλάκης

Ἐπισκοπὴ Κισσ. μετὰ τῆς περιοχῆς

Ἰωάννης Ἀλατσεράκης

Καστέλλι Κισσ. μετὰ τῆς περιοχῆς

Ἐμμανουήλ Βαρούχας

Περιοχὴ Βάμου—Παῖδοχωρίου

Πεμονίων—Μπαμπαλῆ—Κάϊνας

Ἀναστάσιος Χαβρὲς

Κουφὸς,—Ἀλικιανός.—Βατόλακκος

Ἐμμανουήλ Μάρακας

Παλιχοχώρας—Σκλαβοπούλας

Πέτρος Πετράκης

Λουτράκι Κυθωνίας

Ἐμμανουήλ Βιρουράκης

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.
κ. Συνδρομηταὶ καὶ οἱ ὑ-
πεύθυνοι τῶν τομέων,
ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι
τὸ ταχύτερον τὰς συν-
δρομὰς των, ἢ τὰς εἰσ-
πράξεις καθόσον μόνον
ἐξ αὐτῶν ἀντιμετωπίζον-
ται αἱ δαπάναι τοῦ περι-
οδικοῦ.

Τὰ νιάτα γεννήθηκαν
γιὰ ν' ἀγαποῦν νὰ δημι-
ουργοῦν κι' ὄχι νὰ μι-
σοῦν καὶ νὰ καταστρέ-
φουν.

Σοφ. Βενιζέλος

ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Ὁ ἀρχαῖος Κρητικὸς ποιητὴς
Ἰγρύπας, ὅστις ἔχει γράψει, τρα-
γούδια τῆς τάβλας (σκόλια),
περιγράφει τὸ ἀγέρωχον καὶ
τὴν ὑπεροψίαν, τοῦ «ἀρματιωμέ-
νου».

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγα δόρυ
καὶ ξίφος καὶ τὸ καλὸν λαισθήιον
[πρόδλημα Χριστός]

Τοῦτο παρέφρασεν ὁ μακαρί-
της Ἐμμ. Βυβιλάκης, Ρεθύμνιος
διανοούμενος τοῦ παρελθόντος
αἰῶνος. Μία ὁδὸς μάλιστα, τῆς
πόλεως μας πέραν ἀπὸ τὴ γέ-
φυρα τῆς Χαλέπας (πρὸς Βυρσο
δεψεία) φέρει τὸ ὄνομά του.

Ἡ παράφρασις ἔχει οὕτω:

Ὁ πλοῦτός μου εἶναι τὸ σπαθί
κι' ἡ δόξα τὸ τουφέκι
ποῦ ρίχνει στοὺς τυράννους μου,
φωτιά κι' ἀστροπελέκι.

Γιὰ γούνα ἔχω τὸ ράσσο μου,
κοντὸ χωρὶς τσοχάδες
ὅπου σκεπάζει τὸ κορμί,
ποῦ δὲ ψηφᾷ τὸ ἀγάδες.

Μ' αὐτὰ τρυγῶ, μ' αὐτὰ πατῶ,
μ' αὐτ' ἀλωναθερίζω
μ' αὐτὰ καὶ τὸ ἀξαρμάτωτους
σὺν βασιλεῶς ὀρίζω

Κι' ὅσοι στὴ μέση τ' ἄρματα
σὺν ἄντρες δὲ φοροῦσι
σὺν σκύλοι στὰ ποδάρια μου
πέφτουν καὶ προσκυνοῦσι.

Ὁ Στράβων περιγράφων τὴν
ἀγάπην τῶν Κρητῶν πρὸς τὰ
ὄπλα, λέγει:

«Καὶ τῶν δώρων τιμιώτατα
τοῖς Κρητοῖ τὰ ὄπλα».

Ἀλλὰ καὶ σήμερον, ἡ αὐτὴ
ἀκριβῶς ἀντίληψις κρατεῖ, ἡ δὲ
δημῶδης Μοῦσα συνιστᾷ:

Τῶν ἀντρεωμένων τ' ἄρματα
δὲν πρέπει νὰ πουλιοῦνται
Μὰ πρέπει νὰ γυαλίζονται
καὶ τὸ ἄντρες νὰ τιμοῦνε.
Νὰ τὰ θεωρῶν οἱ γι' ἄλλοι νιοὶ
νὰ τὸ ἀποκαμαρώνουν
κι' αὐτοὶ νὰ κάμουν ἄρματα,
νὰ παίζουν στὸ σημάδι
στὰ καθιστά, στὰ πετακτά,
στὰ ἴσια κι' εἰς τὸ γλάκιο
λαγούρ· τριγώνια· πέρδικες
νὰ μὴν ξεζευγαρώνουν
μόνο στὰ κρέτα τῶν ἐχθρῶν
ὄντε στ' ἀποζυγώνουν.

«ΕΝΑΣ ΠΑΛΑΙΟΣ»

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐ-
θνικῆς μας Κυβερνήσε-
ως καὶ γηραιὸς ἀγωνι-
στής τῆς Ἐθνικῆς ιδέ-
ας καὶ τῆς Φιλελευθέ-
ρας ιδεολογίας κ.
ΘΕΜΙΣΤ. ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ

Ραδιοφωνική ομιλία του Προέδρου της Φιλελευθέρως
Νεολαίας Χανίων κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗ

Β'. (τελευταίον)

"Υστερ" από τὰ ιστορικά γεγονότα του 1909 ἐπηκολούθησαν αἱ ἐκλογαὶ τοῦ 1910 αἱ ὁποῖαι ἐπεσφράγησαν τὸ γενικὸν αἷτημα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς προσλήσεως τοῦ μεγάλου Ἐθνάρχου διὰ τὴν ἀναλάβη τὴν ἡγεσίαν τῆς χώρας. Ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία εἰς τὰς ἐκλογὰς αὐτάς, ἀπετέλεσε περιφανῆ ἀναγνώρισιν τῆς τεραστίας ἐμπιστοσύνης τὴν ὁποίαν ἐνέπνεε εἰς τὸ Πανελλήνιον ἡ ὑπέροχος φυσιογνωμία τοῦ μεγάλου Ἐθνάρχου.

Μὲ ἀκατάβλητον ζωτικότητα καὶ τεράστιον κῦρος καὶ εὐρύτητα πνεύματος, ἐπελήφθη ὅλων τῶν προβλημάτων τοῦ Ἐθνους ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως τῆς ἐξουσίας. Ἐχοντας πλήρη συναίσθησιν τῆς ἐπερχομένης συγκρούσεως, ἤρchiσε μὲ πρωτοφανῆ διορατικότητα νὰ προετοιμάζῃ τὴν χώραν. Ἀποφεύγοντας κάθε ἀκρότητα κατώρθωσε μὲ μέτρα ἀποφασιστικὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ κῦρος τοῦ Κράτους. Ὁργάνωσε τὴν οικονομικὴν ζωὴν καὶ συνεκρότησε ἓνα δυναμικὸν στρατιωτικὸν πυρῆνα μὲ βάσιν τοὺς γενναίους ἀγωνιστὰς Μακεδονομάχους. Καὶ κυρίως προβλέποντας τὴν κατάρρευσιν τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας λόγω τῆς πλήρους ἐσωτερικῆς καταπτώσεως καὶ τῶν πολεμικῶν ἡττῶν τὰς ὁποίας αὕτη ὑφίστατο εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν, ἀπεφάσισεν μαζὶ μὲ τὴν ἔντονον ἐσωτερικὴν προπαρασκευὴν, νὰ προβῇ καὶ εἰς συντόνους μυστικὰς συνεννοήσεις μὲ τὰς ἡδὴ κινουμένας πρὸς συνεννόησιν λοιπὰς Βαλκανικὰς χώρας, κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

"Ὅλ' αὐτὰ τὰ τεράστια καὶ πολὺπλοκα προβλήματα τὰ διεχειρίσθη οὕτως, ὥστε ἡ Ἑλλὰς νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν κρίσιμον στιγμήν πανέτοιμος εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Χάρις σ' αὐτὸ τὸ γεγονός ὁ πόλεμος τοῦ 1912 ἐστὲ

φθὴ ἀπὸ πλήρη ἐπιτυχίαν διὰ τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ ὁ ἔπακτο λουθῆσας τοῦ 1913 Ἑλληνοβουλγαρικὸς πόλεμος ὁδήγησε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἐθνικῶν μας ὀνείρων.

Τέλος ὁ Παγκόσμιος πόλεμος τοῦ 1914-18 ὑπῆρξε διὰ τὸν Μέγα Ἑλληνα πολιτικὸν μία εὐκαιρία κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπεδείχθη περιτράνω τὸ μέγα Δαιμόνιον, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἡ χώρα μας κατέστη βασικὸς παράγων τῆς Νίκης τῶν συμμάχων μὲ ἀποτέλεσμα μὴν ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴν συνθήκην (τῆς Δωζάνης). Διὰ ταύτης ἡ Ἑλλὰς καθίστατο κυρίαρχος δύναμις εἰς τὴν Α. λεκάνην τῆς Μεσογείου. Τοῦτο ὅμως ἀπετέλεσε σκάνδαλον διὰ πλείστας ἄλλας χώρας, αἱ ὁποῖαι μεταχειρισθῆσαι κάθε μέσον κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1920 καὶ κυρίως τὴν φαντασίαν τῶν ἀντιπαλῶν τοῦ Βενιζέλου καὶ τὸν κύματον τοῦ λαοῦ ὕστερ ἀπὸ ὀκταετία πολέμων, κατώρθωσαν ν' ἀπομακρύνουν τῆς ἀρχῆς τὸν μέγα Ἠγέτην. Οὕτω ἡ Ἑλλὰς, εὐρεθεῖσα ἄνευ ἱκανοῦ ἡγέτου, ὁδηγήθη ταχύτατα εἰς τὴν πρωτοφανῆ Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, σωθεῖσα τελικῶς ἀπὸ τὴν πλήρη κατάρρευσιν χάρις εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου.

Ἐπηκολούθησαν χρόνια στυγερά διαμάχης κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ Ἑλλὰς ἤλλαξε συχνὰ ἡγεσίαν, ὁποτεδήποτε ὅμως εὐρέθη ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν διακυβέρνησιν Ἐκεῖν, πάντοτε ἐπραγματοποιήσε τολμηρὰς προόδους εἰς τὸν τομεῖ τῆς ἐσωτερικῆς ἀναδημιουργίας καὶ κατώρθωσε ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἤρchiσε νὰ διαγράφεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας μας μία ἀκαθόριστος κομμουνιστικὴ ἀπειλή, τὴν ὁποίαν ὁ Βενιζέλος ἀντεμετώπισε μὲ τὸ περίφημον «ἰδιώνυμον». Διότι ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἦτο σαφῶς ἀντικομμουνιστὴς ὡς γνήσιος Φιλελεύθερος. Ἐπίστευε

εἰς τὴν ἐλευθερίαν ὡς ὑψιστον ἀγαθὸν διὰ τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη, διότι ἐγνώριζε ὅτι καθεστῶτα βίας ὁδηγοῦν εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ τελικῶς τὴν καταστροφὴν, παρὰ τὴ προσωρινὴ λάμψη των. Ἐγνώριζε ὅμως ἐπίσης ὅτι ἡ συνωμοτικὴ ἀπειλὴ χρειάζεται γιὰ ν' ἀντιμετωπισθῇ διὰ πρᾶγματα ἀποφασιστικότητας καὶ εὐρύτατα προοδευτικὰ μέτρα ὅτι οἱ συνωμοταὶ πρέπει ν' ἀποκαλυφθοῦν καὶ νὰ κτυπηθοῦν ἀλύπητα ἐνῶ ἐκ παραλλήλου τὸ Κράτος ὀφείλει ν' ἀναπτύξῃ κάθε δυνατότητα προοδευτικῶν ἐξελεύσεων. Διὰ τοῦτο ὑπῆρξεν πάντοτε ἀντίθετος πρὸς πᾶσαν δικτατορικὴν λύσιν, γνωρίζοντας ἐπὶ πλέον ὅτι ἡ δικτατορία κτυπᾷ μὲν εἰς τὴς ἐκδηλώσεις τῆς τὴν ἀναρχίαν, ἀλλὰ προάγει τὴς αἰτίες οἱ ὁποῖες τὴν δημιουργοῦν.

Μὰ ἡ ἀστάθεια τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εἶναι μιὰ ἀληθὺς τραγικὴ πραγματικότητα. Ἡ σύνθεσις τῶν ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων διαμορφουμένη ἐπὶ ἀσυνέτων καὶ δυσχερῶν οικονομικῶν συνθηκῶν καὶ ἐν μέσῳ ἑνὸς λαοῦ μὲ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς φυσιογνωμίας του τὴν εὐαισθησίαν καὶ τὴν ἀστάθειαν, ὁδήγησαν εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῶν πολιτικῶν δυνάμεων ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἐκπροσωποῦν τὴν ἀντίδρασιν καὶ τὸν κοιταμπασισμόν. Καὶ οὕτω ἡ διακυβέρνησις τῆς χώρας περιπλῖνται εἰς τὰς χεῖρας τῶν δυνάμεων αὐτῶν μὲ τελικὴν κατάληξιν εἰς τὴν Δικτατορίαν τοῦ Μεταξᾶ. Ἐναντι τῆς ἀναβιώσεως αὐτῆς, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἐξήγησε ν' ἀντίδραση διὰ τοῦ κινήματος τοῦ 1935 μὴ ἐπιτυχῶν ὅμως ἀπῆλθε εἰς τὴν ξένην ὅπου ὕστερα ἀπὸ λίγο διάστημα ἐτελεύτησε τὸν βίον.

Οὕτω ἐτελεύτησε ὁ Γίγας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος, ὁ πρωτοεργὸς τῶν πλεόν δημιουργικῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων. Ἐκπροσωπῶν τὴν ὑγειᾶ καὶ προοδευτικὴν

μερίδα του Ἑλλην. Λαοῦ, μέ πρόγραμμα καὶ πίστιν τὴν πρό-
οδον καὶ εὐημερίαν τοῦ λαοῦ
καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν
Ἑθνικῶν ὀνείρων, ἔθεσε ἀνεξί-
τηλον τὴν σφραγίδα τῆς Μεγα-
λειώδους προσωπικότητος του
ἐπὶ τῆς Νεοελληνικῆς ἱστορίας
τῆς ὁποίας ὑπῆρξε Πρωτοεργός.

* *

Κι' ἐκεῖνος μὲν ἀπῆλθε ἀφή-
σας τὴν πατρίδα εἰς ὧς οἱ οἱ
περισσότερον παρὰ ποτὲ τὸν εἶ-
χε ἀνάγκην. Ἐμείναν ὅμως αἱ
ὑποθήκαι του, ἡ ὑπέροχος πο-
ρεία τὴν ὁποίαν ἐχάραξε κι' ἡ
ἀκατάλλητος πίστις του.

Ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης τοῦ δευ-
τέρου παγκοσμίου πολέμου καὶ
τῆς σκληρῆς κατοικτικῆς δοκιμα-
σίας ὡς καὶ τῆς τρομακτικῆς ἐ-
ξαπλώσεως τῆς κομμουνιστικῆς
συνομοσίας ὑπὸ τὴν μάσκαν τῶν
ἀπελευθερωτικῶν κινήσεων, ὁ
λαὸς μας ἂν καὶ παρεπληθῇ, ὅ-
μως δὲν ἤγησε νὰ βρῇ τὸν
δρόμον του. Τὸν δρόμον ἐκεῖνον
εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἐλευθέριος
Βενιζέλος ἂν ἐξοῦσε θὰ τὸν ὀ-
δηγοῦσε χωρὶς ἐπικίνδυνα πα-
ραπατήματα. Ἡ σύγχισις καὶ τὸ
σκοτάδι ἀπλώσαν τὰ μαῦρα φτε-
ρὰ τῶν γύρω ἀπὸ τὴν ἀγνὴν ψυ-
χὴς τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ μὴ ἔν
τεχνος προπαγάνδα τοὺς ἐτίλιζε
εἰς τὰ πολύμορφα δίχτυα τῆς
διὰ τὰ τοὺς παρασύρη πρὸς τὸ
ἔγκλημα καὶ τὴν προδοσίαν. Τὸ
κομμουνιστικὸ κήρυγμα, ἔλαβε
στὸ διάστημα αὐτὸ, ὅλες τὴς μορ-
φῆς κι' ἐξεμεταλλεύθη κατὰ τὸν
πλέον ἔντεχνον καὶ δημαγωγι-
κὸν τρόπον καὶ ἀδυναμίαν καὶ
κάθε εὐγενῆ πόθον τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ λαοῦ, καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἀ-
στικὴ ἡγεσία ὑστεροῦσε τρομα-
κτικὰ εἰς ἀγωνιστικὸν πνεῦμα,
ἀποφασιστικότητα καὶ κατανόη-
σιν τῶν προβλημάτων τῆς στιγ-
μῆς.

Τὸ γεγονός τοῦτο κατέστησε
περισσότερον ἐμφανὲς τὸ Μέγα
Κενόν.

Διερχομένη στιγμής κοσμογο-
νικῆς, ἡ Ἑλλὰς αἰσθάνεται σή-
μερον περισσότερο παρὰ ποτὲ
τὴν ἀνάγκην τοῦ Ἐμπνευστοῦ,
καὶ τοῦ Ἁγέτου. Τὸ μέγα βάρος
τῆς παγκοσμίου ἀντιθέσεως τὸ
ὁποῖον σήμερον πῖπτει ἐπὶ τῶν
ἰσχυρῶν ὤμων τῆς, πιέζει κα-
ταθληπτικὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς
καὶ μόνον χάρις εἰς τὸ ὑπέ-
ροχον φρόνημα τῶν τέκνων τῆς

Η ΟΘΟΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ! γιὰ τὸν πολι-
τισμένο ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς μας
καὶ τὰ διακριτικὰ του, τὰ ὁποῖα τοῦ
προσδίδουν τὸν τίτλον τοῦ πολιτισμέ-
νου. Μὰ ὅσα κι' ἂν πῇ γι' αὐτὰ του
τὰ διακριτικὰ, εἶμαι βέβαιος πὺς θά-
ναι λίγα-πολύ (γιὰ νὰ χαρῇ ὁ ἄνθρω-
πὸς μας τὸν ζηλευτό του τίτλον) ἂν
παρὰλεῖψω τὸ διακριτικόν... τῆς ἀ-
ξιοπρεπείας του.

.... Πρὸ παντός!!!

Ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου.

κατορθώνει ν' ἀντεπεξέλθῃ εἰς
τὸν σκληρὸν καὶ ἀνισὸν αὐτὸν
ἀγώνα.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἑλλὰς ἐφ' ὅσον
θὰ ζῇ—καὶ θὰ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶ-
νας—πάντα εὐλαβικὰ θὰ σφεδρῇ
τὸ βλέμμα τὴς δύσκολης ἡμέρας
πρὸς τὸν Ἱερὸν Βράχον ὅπου
Ἐκεῖνος κοιμᾶται τὸν αἰῶνιον ὕ-
πνον ἀναμένοντας τὴν ἀθάνατον
πνοὴν Ἐκεῖνου νὰ τὴν ἐμπνεύ-
σῃ καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς
τὴν Νίκην καὶ τὸ Μεγαλεῖον.

Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὴν μνή-
μην καλοῦμεθα μεθαύριον νὰ
τιμῆσωμεν μ' εὐλαβικὸν προσκύ-
νημα, καλεῖ ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Βρά-
χον τοῦ Ἀκρωτηρίου, κάθε ἀλη-
θινὴ Ἑλλήνα εἰς ἓνα πραγματι-
κὸν Ἑθνικὸν Συναγεαγμένον. Μὰς
ζητεῖ νὰ συνεγείρωμεν ὅλας τὰς
ἠθικὰς πνευματικὰς καὶ ὕλικας
δυνάμεις τοῦ ἔθνους εἰς μίαν ἀ-
κατάβλητον νικηφόρον καὶ δη-
μιουργικὴν ἐνότητα διὰ τῆς ὀ-
ποίας ἡ αἰωνία Ἑλλὰς θὰ συν-
τρίψῃ τοὺς προδοτεὲς ἐπιδρομεῖς
καὶ θὰ θεμελιώσῃ τὸν καινούρ-
γιον πολιτισμὸς τῆς.

Μὲ τὴν ἀκλόνητον πίστιν του
καὶ τὸ ρωμαλεῖον του φρόνημα
ὁ Μέγας Ἑθνικὸς ἥρωας ἀναθεῖ
τὴς μέρες αὐτῆς σὺν ψυχῆς κα-
θε Ἑλληνας καὶ τὸν ἐμπνέει καὶ
τὸν κατευθύνει.

Μὲ ὑπερκόσμια φωνὴ πὺς
ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν ἀπεραντω-
σύνην τοῦ χάους πὺς εἰς τὴν ἀ-
περαντωσύνην αὐτὴν ἀποκτᾷ
συνείδησιν κι' ὑπόστασιν, ἀντη-
χεῖ καὶ προστάζει ἡ φωνὴ τοῦ
Ἡρώος.

«Ἄν εἶναι νὰ πεθάνῃ κα-
νεῖς γιὰ τὴν Ἑλλάδα θεῖα
εἶν' ἡ δάφνη. Μὴ φορὰ κα-
νεῖς πεθαίνει».

Ναί! Ἀὐτὸν πρέπει φίλοι μου, νὰ σὰς
φαίνεται παράξενο πράμα! γιὰτί
παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ του.

Ξέρετε τί ἀξίζει νάσαι ἀξιοπρε-
πής;

Νὰ κρατᾷ τὴν θέσιν σου μ' ἄλλα
λόγια!

Δὲν εἶναι καὶ μικρὸ πρᾶμα κα-
θὼς καταλαβαίνετε, γιὰτί προϋποθέ-
τει δύναμι ψυχικὴ καὶ μάλιστα με-
γάλη.

—Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει: Σ' ἔδωκα
λίγα ὁ φίλος σου συμφεροντικά. Ἰ-
σως αὐτὸ νὰ μὴν τὸ θεωρήσῃς καὶ
τόσο σπουδαῖο (βέβαια ἐξαργυρεῖται κι'
ἀπὸ... τὸν ἄνθρωπον) ἀλλὰ σὰν καμ-
μιὰ φορὰ βρεθῇ σὲ μιὰ τέτοια ψυχο-
λογικὴ κατάστασι πὺς νὰ πετάξῃ
μιὰ ἀσκεπτὴ κουδεντούλα, εἴ! τότε
φίλοι μου πάει! χάλασε ὁ κόσμος.
Ἐθίχτηκε τὸ φιλότιμο, ἡ ἀξιοπρέ-
πεια. Καὶ ἐκεῖ πᾶς δὲν ἔχει ἐται-
ρέσεις ἀνθρώπων, στὸ ρωμέϊκο. Ὅ-
λοι μποροῦν καὶ νὰ σκοτωθοῦν γιὰ
τὸ ψωροφιλότιμο, πὺς τοὺς θίξαν.

Καὶ ἀκριβῶς πάνω σ' αὐτὸ ξανα-
θυμήθηκα τὴν περίπτωσιν ἑνὸς φί-
λου μου, ὁ ὁποῖος ἔδωκε ἕναν δικό
του καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἶ-
πε δυὸ κουδέντες πάνω στὸ δίκιο
του, ὁ φίλος ἐκράτησε... ΑΞΙΟΠΡΕ-
ΠΕΙΑ.

—Δὲν ξαναπατάω τὰ πόδια μου
ἐκεῖ, μοῦ εἶπε: οὔτε καὶ τοὺς ξανα-
μιλῶ. Γιατί... ξέρεις...! Ἀλλωστε ἔ-
χω τὴν δύναμιν νὰ τὸ κάμω πρᾶξι.
Ναί! πῶς τὸ λένε; Εἶμαι δυνατός
καὶ μπορῶ νὰ ζήσω μόνος! Καὶ
γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶμε ὁ φίλος
ἐπραξε ὅπως εἶπε. Γιὰ κάμποσους
μῆνες δὲν πάτησε τὸ πόδι του. Καὶ
σὰν τοὺς ἔδλεπε στὸ ὄροιο ἐγύριζε
ἄλλοις τὰ μούτρα.

Μὰ παράξενο πράμα ὅμως. Μὴ
μέρα συνταξιεύσαμε μαζὶ γιὰ τὴν
τὴν πρωτεύουσα. Καὶ ξαφνικὰ εἶδα
—αὐτὸν τὸν τόσο δυνατό—νὰ δακρύ-
ζῃ, θωρώντας ἀπληστα τὸ νησί μας
πὺς ὅλο καὶ ξεμάκρυνε, ἀπὸ τὴν
πρύμνη. Καὶ χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ
τὸν ρωτήσω τί συμβαίνει ἄρχισε νὰ
μοῦ ξομολογίται.

—Ἡ ἀξιοπρέπεια. Ἀχ! αὐτὴ ἡ
ἀξιοπρέπεια μοῦ εἶπε: Δὲν ὑπάρχει
μεγαλύτερο αἶσχος ὅπως τὴν κατα-
ντήσαμε. Εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἄδυνα-
μία γιὰ τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ τὴν θάρρυνα γιὰ ψυχικὴ δύ-
ναμιν!

Μὰ ὄχι! Σήμερον διαπίστωσα πῶς
εἶναι ψυχικὴ διαστρέβλωσις.

Πῆγα ν' ἀποχαίρει τὸν δικό
μου πὺς ξέρεις πῶς μάλλωσα, γιὰ
νὰ κρατήσω κι' ἐκεῖ τὴν ἀξιοπρέ-

Ο ΜΑΧΑΤΜΑ ΓΚΑΝΤΙ

Μαχάτμα που σημαίνει Μεγάλη Ψυχή. "Ετσι ονόμασεν ο μαρτυρικός 'Ινδικός λαός τόν Μεγάλο ηγέτη του τό Γκάντι. 'Εκατοντάδες εκατομμυρίων 'Ινδών έπίστευσαν και πιστεύουν εις τό υπέροχον ψυχικόν μεγαλείον του. Και τόν ήκολούθησαν πιστοί εις τό δύσκολον έργον του. Μέχρις ότου δολοφονική σφαίρα τόν απεμάκρυνε από τούς κόλπους του.

'Ασκητής και άπόστολος της μεγάλης Ιδέας της λιτρώσεως από τήν άθλιότητα τοῦ 'Ινδικού λαού, διεξήγαγε καθ' όλον τό διάστημα τοῦ βίου του, τόν πλέον τραχύ και συνεπή άγώνα διά τήν έπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τού του.

Διδάσκαλος της απλότητος της ήρεμίας και της αγνότητος, υπήρξε άφθαστος εις τούς άγώνας του και τās ταλαιπωρίας εις τās όποιās υπέβαλλε τόν έαυτόν του διά νά εξηλεώση τὰ άμαρτήματα τών όπαδών του.

'Ο Μαχάτμα Γκάντι υπήρξεν άληθώς Μέγας. 'Εγνώριζε βαθεία και έπίστευε, ότι για νά κατακτήση ένας λαός τήν έλευθερία του έπρεπε νά καταστή άξιός προς τοῦτο. Κι' ήγωνίσθη διά ν' άνυψώση τό ήθικόν και πνευματικόν επίπεδον τοῦ λαοῦ του, νά βελτιώση τήν οικονομική του κατάσταση, διά νά θεμελιώση έπ' αὐτῶν τό οίκοδόμημα τοῦ έλευθέρου πολιτικοῦ βίου.

'Ο Γκάντι αισθανόταν κι' έξεδήλωνε πάντοτε βαθειά περιφρόνηση προς τόν σημερινό εύρωπαϊκό πολιτισμό, τόν όποιον απέρριπτε ως ύλιστικόν και προορισμένον νά αυτοεξαφανισθῇ εκ τών έσωτερικῶν αντιθέσεων

.....
 πιά μου, μία και θάφευγα για πο-
 λύ.

Και τότες: Σ' ένα σφιχταγκάλισμα του κατάλαβα πόσο πρόστυχη και αναντρη ήταν ή στάσι μου. Και πώς ή μεγαλύτερη δύναμι που χρειάζόνταν σ' αὐτήν τήν περίπτωση, ήταν:

"Ήταν: νά είχα αναγνωρίσει τό ΛΑΘΟΣ ΜΟΥ...!!!

ΓΙΩΡΓΗΣ ΛΕΥΚΟΡΙΘΗΣ

αί όποίαι θά ανακύψουν εκ της έσωτερικής του αναγκας έξελιξέως. "Ετσι δέν έδέχετο ότι ή έπιστημονική πρόοδος της δύσεως μπορούσε ν' αποτελέση βάθρον άληθούς πολιτισμοῦ, έφ' όσον δέν θά έθεμελιωνέτο επί άληθούς ήθικών και πνευματικῶν βάσεων. "Ανεγνώριζε δέ πάντοτε τήν χριστιανικήν διδασκαλίαν ως τήν ύψηλοτέραν θρησκευτικήν διδασκαλίαν ως έπίσης και τήν θείαν της προέλευσιν.

'Υπήρξε πάντα δύσπιστος προς τήν Εύρώπην με τούς έμπορους της τούς έπιχειρηματίες και τούς πράκτορες, γιατί έβλεπε ότι αὐτή έκινείτο με κύριον άντικειμενικόν σκοπόν τήν κατάληψιν άγορῶν και πρώτων ύλῶν, και τήν εκμετάλλευσιν τών ανθρώπων. "Ωστόσο δέν έβλεπε και μέσα σ' έλην αὐτήν τήν κίνησιν στοιχεία προόδου ύλικής, τὰ όποία εἰάν συνεδιά-

ζοντο με μία ψυχική άνύψωση τοῦ ανθρώπου, θά μπορούσαν νά τόν οδηγήσουν «από τό βασίλειον της αναγκαιότητας εις τό βασίλειον της έλευθερίας». Πάντως υπήρξε πολέμιος τοῦ άγγλικού ήμπεριαλισμοῦ κι' ιδιαιτέρως της έμπορικῆς διεισδύσεως τούτου εις τās 'Ινδίας.

"Εναντι τοῦ κομμουνισμοῦ υπήρξεν κατηγορηματικά άρνητής άν και δέν κατηγορήσε ποτέ άνοικτά τόν Λένιν διά τό πείραμα τό όποιον έξετέλει εις τήν χώραν του, θεωρήσας τοῦ-

το ως καθαρώς έσωτερικήν ύπόθεσιν, τήν όποιαν όμως θεωροῦσε άπολύτως καταδικασμένην ν' αποτύχῃ ως ολοκληρωτικῶς ύλιστικήν. Διεκήρυττε άλλωστε με δύναμιν και ειλικρίναιαν ότι ή χρήσις της βίας οδηγούει εις άπούχίαν. "Εκείνος δέ ήκολούθει εις τούς άγώνας του δημιουργικήν της μή βίας. Οί κομμουνισταί τόν πολέμησαν πάντοτε με λύσαν διότι αποτελούσε τόν τρομερότερον αντίπολον των. Με τό τεράστιον ήθικόν κύρος του και με τό ήμίγυινο σκελεθρομένον σῶμα πρὸς υπάζετο εις τὰ μάτια τοῦ λαοῦ ως ό μάρτυς της έπαρλίτης τήν θικήν ανατιθιδοίτη, λάθους του και ό άπόστολος τοῦ δικαίου του. Ξυπόλυτος, νηστικός και άγρυπνος έπορεύετο επί πολλὰς συνεχείς ήμέρας (ως ή πορεία τοῦ άλλατος) υπό πόλεως εις πόλιν, κηρύττων πάντοτε τό δικαίον τοῦ άγῶνος, τήν πειθαρχίαν και τήν έπιμονήν. Οί "Αγγλοι κυρίαρχοι δέν τολμοῦσαν νά τόν θίξουν αλλά κι' όσάκις τόν συνέλαβον και τόν προσήγαγον εις δίκην ήιο άφάνταστος ό σεβασμός τόν όποιον έδεικνυον οί δικασταί κατά τήν διάρκειαν ταύτης προς τό πρόσωπον τοῦ ύποδίκου. Τοῦτο και προς τιμήν τών ίδίων τών "Αγγλῶν.

Παλλάκις έφυλακίσθη κι' εκινδύνευσεν εκ τών άρθρηνείων ή λόγω άπεργίας πείνης τήν όποιαν μετεχειρίσθη συχνότατα διά νά διεκδικήσῃ τό δικαίον τοῦ λαοῦ του. "Ητο πρόθυμος διά πᾶσαν θυσίαν τοῦ έαυτοῦ του, έν αντιθέσει προς τούς άλλόφρονες τυράννους και τούς διεφθαρμένους κερδοσκόπους τούς όποιους έξέθρεψε και άνέδειξεν ή Δύσις.

Εις τό πρόσωπον τοῦ Γκάντι ξαναζεί ολόκληρον τό ψυχικόν μεγαλείον τών μεγάλων χριστιανῶν άποστόλων και ή πίστις τών έθνομαρτύρων. "Εχει άλλωστε από όλους άναγνωρισθῇ ότι ό Μαχάτμα Γκάντι υπήρξεν ό Μέγιστος τών συγχρόνων άνδρῶν και ή μεγαλυτέρα μεταχριστιανική προσωπικότης.

Γ. Π.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ

Μάχης κρότοι, πολυβόλων κε-
λαϊδήματα, καπνοί φωτιάς κι'
όλοσ' ερείπια. Χαράδρες γιο-
μάτες κουφάρια, χωριά καμμέ-
να, ξρμα, αίματα χυμένα για
λευτεριά. Όλα αυτά σημάδια εί-
ναι πώς ή Ελλάδα στην πρώτη
γραμμή μάχεται, υποφέρει για
τη λευτεριά όλου του κόσμου.

Ναι! όλου του κόσμου όπως
πάντα στους αιώνες.

Αγωνίζεται η φυλή μας, μάχε-
ται το έθνος μας για να κρατή-
ση ασβυστη τη φλόγα της Δευτε-
ριάς και του πολιτισμού. Έμ-
πρός! όλοι στον αγώνα!!

Αλλά πριν ριχτούμε στης μά-
χης τη φλόγα, στου πολέμου τη
δύνη χρέος έχουμε να μάθουμε
γιατί πολεμάμε, ποιους πολεμάμε
κι' όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηρι-
στικά τ' αγώνα μας. Γιατί αυτό
είναι το πνεύμα της Δημοκρατί-
ας. Δηλαδή η Δημοκρατία δεν ό-
δηγεί τη μάζα στη φωτιά του
πολέμου με δεμένα τα μάτια,
αλλά βασίζεται στην ελεύθερη
ψυχική δύναμη που ξεπηδάει
μέσα απ' τα στήθια των Δημο-
κρατικών που ξέρουν πέρα ως
πέρα γιατί αγωνίζονται.

Πρώτ' απ' όλα πρέπει να δια-
λύσωμε την πλάνη ότι ο αγώνας
μας είναι «άλληλοπάγωμα». "Ο-
χι! ένατο χιλιάδες όχι. Δεν πρό-
κειται για εμφύλιο πόλεμο. "Ας
προσέξουμε καλά. "Ας το μά-
θουν εκείνοι που τ' άγνοούν. "Ο
αγώνας μας δεν είναι άλληλοπά-
γωμα είναι πόλεμος. Πόλε-
μος φοβερός, πόλεμος εξοντωτι-
κός που ακήρυχτα μ' εξαπέλυ-
σαν οι Σλαῖοι, οι κομμουνιστάι.

Η Ελλάδα, η μικρή αυτή γω-
νιά της γης, πάντα στάθηκε κά-
στορο απάτητο στους βάρβαρους
που τον πολιτισμό μισούν και
μάχονται να χαλάσουν. Καί τώ-
ρα, τη δόξα αυτή, που λέγεται
Ελλάδα, κουρασμένη ύστερα απ'
την καταιγίδα του τελευταίου πο-
λέμου δεν την άφησαν να γείρη
στις ίαφνες της μα όλοσ' ε με-
γάλοι και μικροί το χαμό της
ορέγονται. Αυτοί έχθροι της Δη-
μοκρατίας και του πολιτισμού
βάλθηκαν μ' άγρια manía να ρη-
μάξουν τον τόπο μας.

Υπουλοι όμως καθώς είναι,
πυρηνά του έργου της καταστρο

φής σχηματίζουν από "Ελλη-
νες" (;) που έχασαν τη συνείδη-
σή των, κι' άλλους παραστρατη-
μένους απ' τα δημαγωγικά συν-
θήματα «λευτεριά», «ισότητα»,
«δικαιοσύνη».

Μ' αυτό τον τρόπο άφησαν να
έννοηθῇ ότι γίνεται αγώνας έμ-
φύλιος όπου η μερίδα των άδι-
κημένων, οι πιεζόμενοι «δημο-
κράτες πολίτες» πήραν τα βουνά
γιατί ή ζωή τους κατάντισε άνυ-
πόφορη. Σήμερα όμως ύστερα
από τα τελευταία γεγονότα έχει
υποχρέωση και ο πιο άφελής
να πεισθῇ ότι το έθνος μάχεται
τον υπέρ όλων αγώνα, και να
συντρέξῃ να βοηθήσῃ την φυλή
που κινδυνεύει.

Τα τελευταία γεγονότα. Οι
σφαγές των γυναικοπαίδων τα
πρωτάκουστ' εγκλήματα της
Νάουσας, της Καρδίτσας, του
Καρπενησιού κι' όπου άλλοσ'
πάτησε το βρωμοπόδαρό τους
έστω και για λίγο μ' δείχνουν
με ποιους έχουμε να κάνουμε και
τι μ' περιμένει αν πέσωμε.

Και κάτι άλλο όμως είναι
ανάγκη να προσέξουμε. Η δύνα-
μη του κομμουνισμού, όπως πα-
ρουσιάζεται, φαίνεται νάναι οι
εγκληματίες, όμως όχι. Μπο-
ρεί αυτοί νάναι ή έμπροσθοφυ-
λακή αλλά δεν είναι ή κυρία
δύναμή του. Η βάση του κομ-
μουνισμού, τ' πόδια πάνω στα
όποια στέκεται είναι ή πιστοί
του. Είναι οι άνθρωποι εκείνοι
που βλέποντας τις άμαρτίες της
κοινωνίας—κι' είναι πληθος—
άκολουθήσαν τον κομμουνισμό
στα βήματά του γιατί πίστεψαν
στα συνθήματά του. Αυτοί είναι
οι πιο επικίνδυνοι. Αλλά απ'
έδω βγαίνει και το χρέος που
έχει κάθε καλής πίστεως Έλ-
ληνας δημοκράτης. Πρέπει να
μάθουμε στους παραπλανημέ-
νους ότι πήραν στραβό δρόμο.
Πρέπει με τις δημοκρατικές λύ-
σεις των προβλημάτων, που ά-
κολουθούμε, να τους πείσωμε
ότι έτσι καλλίτερο γιατρεύονται
οι πληγές. Και να τους δείξου-
με επίσης με τον δημοκρατικό
αγώνα μας, ότι όλα τα τραγικά
της κοινωνίας διορθώνονται χω-
ρίς να καταφεύγωμε στις άκρό-
τητες και να θυσιάζωμε τις άν

πρώτινες άξίες όπως κάνει σπά-
ταλα ο κομμουνισμός. Κι' έτσι
να τον γυμνώσωμε απ' τα ξένα
στολίδια π' έκλεψε απ' τη δημο-
κρατία για να ντύσῃ την άσκή-
μια του. Για να φανῇ ή πανού-
κλα κι' ή σαπίλα που κρύβεται
πίσω απ' τις λέξεις «λευτεριά»,
«ισότητα» «δικαιοσύνη» που εί-
ναι βέβαια γεμάτες νόημα, και
περιεχόμενο για την δημοκρα-
τία και ιδανικό του κάθε εύσυ-
νείδητου ανθρώπου, αλλά για
τον κομμουνισμό είναι ένα με-
γάλο ψέμμα.

Αυτός είν' ο κομμουνισμός.
Αυτοί είναι εκείνοι που μ' άς χτυ-
πούν. Και μ' άς χτυπούν με λύσ-
σα γιατί πάντα σιαθήκαμε πύρ-
ρος ασάλευτος της δημοκρατίας
που μάχονται να χαλάσουν.

Έδω σε τούτη τη μικρή γω-
νιά της γης ή Δευτεριά μεγάλων
και μικρών, ή Δευτεριά όλου
του κόσμου δίνει την ακήρυκτη
μάχη, έναντι-α στα σκοτάδια της
Σλαυικής βαρβαρότητας.

Γρήγορα τα πέπλα της νύχτας
θα σκορπίσουν κι' ή δάδα της
Δευτεριάς απ' την Ελλάδα θα
φωτίσῃ κόσμο λεύτερο!

Ναι! απ' την μικρούλα Έλ-
λάδα όπως πάντα στους αιώνες!
Έμπρός! όλοι στον αγώνα!
να δείξωμε σ' όλους πώς «ή
Έλλάς προώριζεται να ζήσῃ και
θα ζήσῃ» όπως είπε ο μακαρί-
της Τρικούπης, προσθέτοντας
εμείς: Γιατί ξέρει να ζήσῃ και
της αξίζει να ζήσῃ.

Θεσ/νίκη 2 Ἀπριλίου 1949

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

Μαθητὴς Γ' Γυμνασίου Ἀρρένων

ΣΑΤΥΡΙΚΑ

Ο κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπου-
λος προέβη κατά την τελευταίαν
ἡμέραν τῆς δίκης του εἰς συνταρα-
κτικὰς δηλώσεις.

Ἐδήλωσεν ὅτι εἰς τὴν ὅλην ὑπό-
θεσιν τοῦ συναλλάγματος οὐδεὶς
πολιτικὸς ἔχει ἀνγκιχθῇ.

Κατόπιν τούτου ἡ κυβέρνησις
θεωρήσασα ταύτην διγομένην ὑπέ-
βηλε τὴν παραιτήσιν της.

—Πληροφορίαι ἀνεπίσημοι ἀνα-
φέρουν ὅτι ὑπεβλήθη μύνησις κα-
τὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, διότι
συνελήφθη προχθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς
τι χορευτικὸν κέντρον χορεύων
σουγκ. Ὡς γνωστὸν οἱ χοροὶ ἀπα-
γορεύονται.

Π Ρ Ο Δ Ο Σ Ι Α

“Αν έξοϋσε εις τούς καιρούς μας ό πολλός Μισέλλην Φαλμεράϋερ ό όποιος, πρό έκατό όλοκλήρων έτών, διειτύωσε την περίφημον θεωρίαν, ότι οι σημερινοί Έλληνες ούδεμίαν έχουν σχέση με τούς αρχαίους ά παγόνους των, άλλ’ έξεσλαυόθησαν από τάς κατά καιρούς έπιδραμούσας εις την χώραν Σλαυϊκάς φυλάς θά εύρισκε κατά τάς ήμέρας αυτές τό πλέον βάσιμον, διά την καταρεύσασαν θεωρίαν του, επιχείρημα.

Δέν θά είχεν παρά νά επιδείξη τό κείμενον τής διακηρύξεως του Β’ Συνεδρίου τής ΝΟΦ και θά υπήρχαν τότε πολλοί οι όποιοι θά έπέιθοντο ότι, έφ’ όσον υπήρξαν έλληνες οι όποιοι υπέγραψαν τό προδοτικόν αυτό τερατούργημα, άσφαλώς κάτι θά συμβείη ως πρός την έθνολογικήν κατάταξιν του αίματος τό όποιον ρέει εις μερικών «Έλλήνων» τάς φλέβας.

Διότι δέν θά υπήρξεν άνθρωπος, με την πραγματικήν σημασίαν τής λέξεως, πού νά μήν έφριξε όταν έδιάδωκε τό κακοηθέστατον εκείνο άράδιασμα των ψευδών, πού έν τή συνόλφ του συνιστά την πλέον άπεχθή προδοσίαν από όσας αναφέρει ή ιστορία των Έθνών. Τό ότι υπήρξαν Έλληνες οι όποιοι έδέχθησαν νά γίνουν συναυτουργοί των Πανσλαυόστικων σκευωριών αυτό εις δύο συμπεράσματα δύναται νά μάς όδηγήσῃ. “Η ότι οι άνθρωποι αυτοί παρεφρόνησαν, ή ότι δέν είναι έλληνες και χάριν τής πολιτικής των επικρατήσεως έδέχθησαν νά πωλήσουν εις τούς έχθρους του τόπου των και ιδιικούς των φίλους τό μεγαλύτερον και σπουδαιότερον τμήμα τής εθνικής μας ζωής.

“Αλλ’ εκεί όπου ό άναγνώστης καταλαμβάνεται από πραγματικήν εθνικήν άγανάκτησιν είναι τό σημείον εις τό όποιον πληροφορείται ότι κατά τό Συνέδριον οι Μακεδονομάχοι μας έξυθρίσθησαν και ό εθνικός μας ήρωας Παύλος Μελάς άπεκλήθη μοναρχοφασίστας κομιτατζής.

Τό νά άγανακτοϋμε για όλα αυτά είναι εύλογον άλλα πρέπει έκτός άπό αίσθηματικά άγανακτήσεις νά επιδείξωμε σύνεσιν και προσοχήν διότι άνεφύη ζήτημα τό όποιον έγκυμοει μεγάλους κινδύνους διά τό Έθνος.

“Ο διεθνής και ό ελληνικός τύπος

Του κ ΔΗΜ. ΜΟΑΤΣΟΥ Προέδρου
Φιλελ. Νεολαίας Νομού Ρεθύμνης

άνήγγειλαν ότι έτέθη επί τάπητος τό Μακεδονικόν ζήτημα. Αυτό είναι τό μέγιστον των σφαλμάτων. Διότι από του 1922 Μακεδονικόν ζήτημα διά την Ελλάδα έχει παύσει όριστικώς ύφιστάμενον. Πρό του Μακεδονικού έποικισμού και πρό παντός πρό τής συνθήκης του Νεϊγύ, ίσως ύφίστατο και Μακεδονικόν ζήτημα διότι όμολογουμένως ύπήρχε μία μικρά μειονότης ή όποία έπέφερε άλλοίωσιν τινά τής άμιγούς έθνολογικής συνθέσεως των πληθυσμών τής Μακεδονίας.

Βεβαίως οι γλωσσολόγοι μας άπέδειξαν ότι και ή καλουμένη Μακεδονική γλώσσα δέν είναι τίποτε άλλο παρά μόνον παραλλαγή τής ελληνικής και όχι των Σλαυϊκών γλωσσών, άλλ’ όπως ήποτε έκτός από τάς θεωρητικές αυτές κατασκευάς ίσως κάτι νά συνέβαινε πού νά έδικαιολογούσε τόν χαρακτηρισμόν τής σοδούσης τότε καταστάσεως ως Μακεδονικού ζητήματος.

“Αφ’ ότου ή Βουλγαρία είδε νά καταρρίψουν τά επί τής Μακεδονίας σχέδιά της τής συνθήκης του “Αγίου Στεφάνου διά τής Βερολινέου συνθήκης, εξαπέλυσε την ιδέαν τής ιδρύσεως του ανεξαρτήτου Μακεδονικού Κράτους. πράγμα τό όποιον έγινε έκτοτε τό προσφιλές τραγούδι του Πανσλαυισμού. “Εφ’ όσον οι Σλαυοί διά των Βουλγάρων δέν κατήρθωσαν νά φθάσουν μέχρι του Αιγαίου επενόησαν τό θλιβερόν αυτό Μακεδονικόν κρατικόν κατασκεύασμα με τό όποιον θά έπραγματευοιντο οι σκοποί των. Αυτή ήτο και ή επιδίωξις του βουλγαρικού κομιτάτου. Και έπεστράτευσαν πρός τουτό έθνολόγους, ιστορικούς, γλωσσολόγους και γενικώς όλους τούς θεωρητικούς καλοθελητάς του Πανσλαυισμού. Συγχρόνως εξαπολύσαντες τούς περιφήμους κομιτατζήδες έπεδίωξαν την εξόντωσιν του ελληνικού στοιχείου πρός εύκολωτέραν άπόδειξιν των γνωστών ίσχυρισμών των. “Αλλ’ όλίγαι ώραι την 26ην “Οκτωβρίου 1912 ήρκεσαν διά νά λάβη άλλην τροπήν τό ζήτημα. “Ο “Ελληνικός Στρατός επρόλαβε τόν Βουλγαρικόν εις την κατάληψιν τής Θεσσαλονίκης και τά πράγματα ήλλαξαν ύπερ ήμών. “Όταν τό μέγιστον τμήμα

μα τής Μακεδονίας έπεδικάσθη εις την Ελλάδα ήλθεν ή μεγαλοφυής πολιτική του Έλευθερίου Βενιζέλου διά νά δώσῃ όριστικόν τέρμα εις τό ζήτημα. Διά τής συνθήκης του Νεϊγύ εξησφαλίσθη ή άπόλυτος έθνολογική όμοιογένεια των πληθυσμών τής ελληνικής Μακεδονίας διά τής συμφωνηθείσης άλλαγής των Βουλγαρίζόντων κατοίκων αυτής με τούς έν Βουλγαρία Έλληνες. “Αλλά δέν έφθασεν αυτό. “Ο Βενιζέλος και από τά πλέον καταστροφικά διά τόν τόπο γεγονότα ήξερε νά εύρίσκη κάτι τό ωφέλιμον. “Όταν ήλθεν ή Μ. ρασιατική καταστροφή διά του Μακεδονικού έποικισμού, ενεκατεστάθησαν εις Μακεδονίαν όκτακόσιες χιλιάδες ελληνών προσφύγων και έτσι έτέθη τελεία και παύλα εις τό Μακεδονικόν ζήτημα.

Σήμερον πρέπει νά άντιληφθώμεν ό.ι έννοιολογικώς τό Μακεδονικόν ζήτημα διά την Ελλάδα δέν ύάρχει δέν δύναται νά ύπάρξη ποτέ και ούτε καν πρέπει νά γίνεται χρήσις του όρου αυτού. “Η Μακεδονία σήμερα δέν είναι αυτοτελής Έθνολογική όντότης τελούσα υπό ελληνικήν κυριαρχίαν, άλλα είναι μία επαρχία άμιγώς ελληνική όπως και τά άλλα τμήματα του “Ελληνικού Κράτους. Και ή πλέον άτεγκτος έφαρμογή τής λεγομένης αρχής των Έθνοτήτων δέν δύναται νά θέσῃ έν νέου επί τάπητος τό Μακεδονικόν ζήτημα. “Η λέξις Μακεδών εις την έποχήν μας δέν σημαίνει τήν άνήκοντα εις ιδίαν εθνικότητα άλλα τόν “Ελληνα κάτοικον τής Μακεδονικής επαρχίας και πρέπει νά χρησιμοποιείται ύφ’ ήν έννοιαν χρησιμοποιούνται αι λέξεις, Πελοποννήσιος, Κρής, κ.λ.π. Την αλήθειαν αυτήν ούδεις δύναται νά άμφισβήτησῃ όσον και άν παρατάσῃ άτελείωτον σειράν σοφιστικών επιχειρημάτων. Εύρέθησαν όμως «Έλληνες» πού διακηρύσσουν τά άντίθετα. Είναι, βλέπετε, τέτοια ή χαμερπής προδοτική σύνθεσις του ελληνικού κομμουνισμού. “Ο Τίτο και ό Δημητρώφ έγιναν άτεγκτοι εθνικιστάι όταν ό εις έπεβουλεύθη έδάφη του άλλου. “Ο “Ιταλός Τολιάτι έκατάπτε την γλώσσαν του όταν εγεννήθη τό ζήτημα τής Τεργέστης. Και μόνον οι

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ

Του κ. ΕΜΜ. ΜΠΗΡΟΥΓΡΑΚΗ εκ Λουτρακίου

Ήταν προπαραμονή της 25ης Μαρτίου. Κάποιος φίλος μου, μου είπε να πάμε μαζί την άλλη μέρα στην "Αγία Τριάδα", στην όποian έχει ένα παιδί, το όποion οπουδήποτε στην "εκε" έγκατεστημένη "Εκκλησιαστική Σχολή". Είχε μεγάλη λογιάρνα να τό δη και μάλιστα να συμμετάσχη και της έορτής που θα τελοῦσαν οί μαθηταί χάρις στή μεγάλη ήμέρα της "Εθνικής" "Επετείου". Έγώ τοῦ υποσχέθηκα και την άλλη μέρα εύρισκόμηνοι μέσα σι' άμάξι της Σχολής, βαδίζαμε γιά την "Αγία Τριάδα".

Δέν πέρασε μισή ώρα, όταν γιά μιá στιγμή βρισκόμαστε κάτω άπ' τίς φλόγες φτεροῦγες τοῦ Μοναστηριοῦ. "Η ψυχή μου

δικοί μας κομμουνιστάι δέν ήθελν φαίνεται να δώσουν οὔτε δύο μοιρών «όππορτουμιστιή» παρέκκλιση» εἰς τό άδυσώπητον πρόγραμμα των. Καί γινόμεθα ἔτσι μάρτυρες της πλέον εἰδεχθοῦς συναλλαγής άπό δασκ. έχουν γίνει μέχρι σήμερα.

Εμεῖς όφειλομεν να διακηρύξωμεν ότι ή Μακεδονία είναι άδιαμφισβητήτως έλληνική, αλλά και ότι ή "Ελλάς" χωρίς την Μανεδονίαν άδυνατεί οικονομικώς να όρθοποδή σή. "Ο Θεός δέν θα άφίσση εύτυχώς να γίνη τίποτα, άλλ' άν ποτέ (κάνομεν υπόθεσιν) έπραγματοποιούντο τοῦ έλληνικοῦ κομμουνισμοῦ αἱ προθέσεις, οί ἔδωοι οί κομμουνιστάι θα έκτυποῦσαν πρώτον την κεφαλήν των εἰς τόν τοίχον "Ας προσέξωμεν και τό άλλο Δέν πρέπει με κανένα τρόπον να όμιλῶμεν περί Μακεδονικοῦ ζητήματος. "Αλλά θα έρωτήσουν πολλοί πώς θα χαρακτηρίσωμεν τό ζήτημα που έγεννήθη;

"Ας τό χαρακτηρίσωμεν προδοσίαν.

Προδοσίαν όμοίαν της όπίας σπανίως έθνη αντιμετώπιζαν άλλή και ίταμήν πρόκλησιν, εἰς την ό ποίαν σπανίως λαοί άπήντησαν με τόσην άυτοπεποίθησιν και με τέτοιαν ύψηλόφρονα ένατένισιν πρὸς τό μέλλον των και την ιστορικὴν άποστολήν των.

Δ. ΜΟΑΤΣΟΣ

άμέσως άρχισε ν' αναπλάσσεται και μ' ά φλόγα άναψε μέσα μου ποῦ έθήρμανε τά συναισθήματα της ψυχής μου. "Η δλη έξωτερική και έσωτερική έμφάνισι τόσο των καθηγητών και των μοναχών, όσο και των μαθητών και γενικά τοῦ όλου θερμοκηπίου αὐτοῦ, μέσα σιό όποίον εἶναι φυτεῦμένες περί τίς διακόσες ψυχοῦλες, προορισμένες γιά την ήθική και πνευματική καλλιέργειά τους, επέδρασε στή ψυχή μου ως εἶδος ήθικοῦ καθορισμοῦ. Σέ κάθε οπιθαμή τοῦ έμβληματικοῦ περιβόλου ή-αν φυτευμένη ή τάξη, ή μεγαλοτρέπεια, ή εύγένεια, ή κοσμιότης και ό σεβασμός σέ τόσο μεγάλο βαθμό, που θα πρέτει να εἶναι κανείς ποιητής γιά να κατορθώση να την έξυμνήση όπως ακριβώς έχει.

Πόση επίδραση είχε μέσα μου τό περιβάλλον αὐτό με τη γενική συμπεριφορά και τοῦς τρόπους του που κάθε τόσο σιγά σιγά ψυθιρίζα. "Ω πόσο εύτυχισμένα εἶνε τά παιδιά αὐτά που κατοικοῦν μέσα στή πνευματική αὐτή φωλίτσα, εἰς την όποίαν με τίποτε άλλο δέν συντροφεύονται παρ'ό μόνο με τίς προσευχές τίς παρακλήσεις και τά όμορφα λόγια βγαλμένα μέσα όπό όμορφες ψυχές.

"Ήταν ή ώρα 2 όταν άρχισε ή γιορτή εἰς την όποίαν παερεύθησαν, τό σεβαστό προσωπικό της Σχολής, οί μαθηταί όλοι οί μονάζοντες της Μονής και πλήθος άπό τά γύρω χωριά. Τούτην έστόλισαν όμορφα άσματα λεχθέντα υπό μαθητών τοῦ μοναχικοῦ και κατάλληλου μέλωποιοῦ και καθηγητοῦ της της Βυζαντινής Μουσικῆς κ. Νικολάου Δασκαλάκη, διάφορες άπαγγελίες άπό ειδικούς πρὸς τοῦτο μαθητάς και δύο λόγοι εκφωνηθέντες υπό τοῦ καθηγητοῦ της Σχολῆς κ. "Αποστολάκη και υπό τοῦ μαθητοῦ της Δ. τάξεως Δημ. Κ. Δασκαλάκη.

Τόσον οί λόγοι και τ' άπαγγελθέντα ποιήματα και ή δλη

Ο ΧΟΤΖΑΣ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

"Η Α. Ε. ό «σύντροφος» Χότζας μετέβει εἰς την Μόσχα τοῦ κομμουνισμοῦ τή Μόσχα διά να υποβάλη τά σχέδια του στο Μεγάλο Πατρίσχη—Στάλιν και να προσευχηθῇ εἰς τό μαυσωλεῖον τοῦ "Αλλάχ—Λενίν.

Πληροφορία άναφέρουν ότι ό Χότζας προσηγήθη διά την σωτηρίαν τοῦ... "Ελληνικοῦ λαοῦ τὸν όποίον υπερηγάπησε και χάριν τοῦ όποίου κατάβηκε τόσες προσπάθειες διά να τὸν άπαλλάξῃ άπό... την ζωνή.

"Επίσης εἰς δηλώσεις του ετόνισεν ότι θα συνεχίη τοῦς άγώνας του διά την άπελευθέρωσιν της "Ελλάδος άπό τὸν... "Ελληνας όπότε αὐτή μετά την έξαφάνισιν δλωντῶν "Ελλήνων θα καταστῇ αληθῶς έλευθερία.

Εἰ, έρώτησιν δημοσιογράφου διά ποίους λόγους προσέβη εἰς την έκτίλεσιν τῶν μέχρι χθές συνεργατῶν του, άπήν ης έξαγγιωθεῖς ότι τοῦτο τό έκανε χάριν της έλευθερίας και υπεύθυνος εἶνε διά τοῦτο ό έμπεριαισθητής Γροῦμαν οί Μοναρχοφασίστες της "Αθήνας και ό... Χαίλε Σελασιέ. Καί διά τοῦτο έν τέλει έν όργή διέταξε ό μέγας δημοκράτης Χότζας ενά συλληφθῇ ό άναιδής δημοσιογράφος» χάριν της... έλευθερίας.

Τέλος ήρεμήσας ό «σύντροφος» εδῆλωσε με αληθῇ υπερηφάνειαν ότι ή "Αλδανία έχει ιστορικὴν άποστολήν εἰς τά Βαλκάνια διά να έλευθερώσῃ κι' έκπολιτίσῃ τὸν ελληνικὸν λαόν ό όποίος πάντοτε υπῆρξε δάσκαλος καθυστερημένος και αντιδραστικός ως άποδεικνύει ή ιστορία, ένῷ ό αλδανικός υπῆρξε πάντοτε κοιτίς τοῦ πολιτισμοῦ και τοῦ φωτός.

Τό τέλος τῶν δηλώσεων τοῦ μεγάλου "Ελευθερωτοῦ έκάλυψαν παραπεταμένα ζητωκραυγαί και χειροκροτήματα.

γιορτή υπῆρξαν μεσά περ εχομένου ήθικοπλαστικοῦ και έθνικοῦ τόσον ώστε να ύφίσταται τίς αληθές άνοήτισμα. "Αξίζουν δλως ιδιαιτέρων συγχαρητηρίων οί όργανώσαντες την όλην τελετήν ως και οί έμπνευσταί και διευθύνοντες τό όλον έν τῇ Σχολῇ έκτελούμενον υπέροχον ήθικοπλαστικόν έργον.

Ο Έλευθέριος Βενιζέλος μετά της συζύγου του, του στρατηγού Πλαστήρα και του κ. Παύλου Γύπαρη εις τὸ Κοττορέ της Γαλλίας κατὰ τὸ 1934.

ΚΡΗΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Θωρῶ τὸν οὐρανὸ θολὸ
τὰ νέφη βουρχωμένα
μ' οὐδὲ τὸ πᾶν ἀπόλυται
μ' οὐδὲ Θεὸς δὲν πᾶσχει,
μ' ὁ Βενιζέλος πέθανε
τοῦ Ἑλλάδος τὸ καμὰρι
τῶν Κρητικῶν τὸ καύχημα.

ΕΠΕΞΗΓΗΣΙΣ: Βλέπω τὸν
οὐρανὸν καὶ εἶνε θολωμένος καὶ
τὰ νέφη θλιμένα, λυπημένα, γε-
μάτα δάκρυα καὶ στεν-γμό. Καὶ
ἔρωτῶ: Τί συμβαίνει ἄραγε; Μή-
πως πρόκειται νὰ χαλάσῃ ὁ κό-
σμος; Μήπως ὑποφέρει κανένας
Θεός; Μήπως εἶνε καμμιὰ νέα
Μεγάλη Παρασκευὴ καθ' ἣν τὰ
φαινόμενα αὐτὰ, ποὺ βλέπω καὶ
σήμερον, ἐφάνησαν καὶ τότε εἰς
τὸν δριζόντια; Καὶ τὰ ὅποια εἰ-
δῶν Διόνυσος ὁ Ἀεροπαγίτης
ἐξεφώνησε τὸ περίφημον ἐκεῖνο
«Ἡ τὸ πᾶν ἀπόλυται ἢ Θεὸς
πᾶσχει».

Κρητικὲς Μαντινάδες
εἰς μνήμην τοῦ ἰδίου

Ἡ λεβεντιά δὲν χάνεται
τ' ἀνθρώπου σὰν πεθάνει,
στὴν ἱστορία γράφεται
ὅτι ὁ καθένας κάνει.
Ἄν εἶχες τύχην Ἑλλάδα μας
νὰ ζῶσες ὁ Βενιζέλος
δὲν θὰ σὲ ἔφινε ποτὲ
νάρθῃς σ' αὐτὸ τὸ τέλος.
Ὁ Βενιζέλος πέθανε
μ' ἔμεινε τὸνομά του
κι' ἐλπίζω νὰ συνεχισθοῦν
τὰ κατορθώματά του.

Τὸ ὥς ἂν τραγοῦδι καὶ οἱ
μαντινάδες συνετάχθησαν παρὰ
τοῦ κ. Λεωνίδα Κουκουτσάκη καὶ
ἐτραγουδῆθησαν παρὰ τοῦ ἰδίου
εἰς τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν
Χανίων, βοηθούμενος παρὰ τῶν
κ. κ. Ἰωάννου Ξανθοῦ καὶ Μάρ-
κου Παπαρηγοράκη τὴν 20ὴν
Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν τοῦ Μνη-
μοσύνου τοῦ Μεγάλου μας Ἑ-
θνάρχου.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου τῆς Κεν-
τρικῆς Διοικήσεως Φιλελευθέρως
Νεολαίας Ἀθηνῶν ἀπεστάλη τὸ
κάτωθι τηλεγράφημα πρὸς τὴν
Διοίκησιν Φιλελευθέρως Νεολαί-
ας Χανίων:

Κωλυόμενος παραστῶ μνημό-
συνον ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ
Κόμματος, παρακαλῶ ἐκπροσω-
πήσατε Κεντρικὴν Διοίκησιν.
Ἑλληνικὴ Νεότης παρακολουθεῖ
εὐλαβικὰ αὐθιανὴν μυσταγωγί-
αν.

Ἀπέστειλα μέσῳ «Κήρυκος»
ποσὸν διακοσίων χιλιάδων ὑπὲρ
σκοπῶν Φιλελευθέρως Νεολαί-
ας Χανίων μνήμην Ἐθνάρχου.
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Πρόεδρος Κεντρικῆς Διοικήσεως

Οἱ σύμμαχοι πρέπει νὰ
κατανοήσουν τὸ ἄφθα-
στον κι' ἀναντικατάστα-
τον μεγαλεῖον τῆς Ἑλλη-
νικῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ ἐλ-
ληνικοῦ πνεύματος.

Η ΑΡΝΗΣΙΣ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΕ

**Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ**

Τον

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἵπταται, κάπως ἀσύδοτος, εἰς τὴν σφαῖραν τῶν εἰκασίων, εἰς τὴν σφαῖραν ὅπου τὸν πρῶτον λόγον, ἂν ἔχῃ τὸν ἀποκλειστικόν, ἔχει ἡ φαντασία.

Ἐχομεν λοιπὸν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν, ὑπόθεσιν, εἰκασίαν. Καὶ τὰ τρία περιβάλλονται συνήθως μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ ἐπιστήμην ἀποτελεῖ μόνον τὸ πρῶτον, ἐκεῖνο δηλαδὴ, ποῦ ἔχει ἐξακριβωθῇ μὲ τὴν παρατήρησιν ἢ τὸ πείραμα καὶ ἔχει πάρει τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ μαθηματικοῦ λογισμοῦ.

Καὶ τώρα, μόνον τώρα, ἀφοῦ τὰ ἐξεκαθάρσαμεν μέσα μας ὅλα αὐτά, ἡμποροῦμεν νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἔρευναν, νὰ ἐξετάσωμεν δηλαδὴ κατὰ πόσον εἶναι ἀληθὲς πράγματα ἐκεῖνοι, τὸ ὅποιον λέγεται, ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις διεφεύσθη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

Ἀς πάρωμεν τώρα πρὸς διευκόλυνσίν μας τρεῖς βασικὰς προτάσεις τῆς χριστιανικῆς πίστεως, αἱ ὁποῖαι ὑποτίθεται ὅτι ἐκτοπίζονται ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν. Αἱ προτάσεις αὗται εἶναι αἱ ἑξῆς:

α) Ἡ δημιουργία τοῦ Κόσμου ὄλου ἀπὸ ἑνα ἀνώτατον Ὄν, τὸ ὅποιον ὑπάρχει καὶ πρὶν λάθῃ ὑπαρξίν ὁ κόσμος μας καὶ θὰ ὑπάρχῃ αἰωνίως. Ἀπὸ τὸν Θεόν

β) Ἡ ὑπαρξὶς πλὴν τοῦ ὀλικοῦ τούτου κόσμου, ὁ ὁποῖος ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας αἰσῶς ἢ ἐμμέσως, καὶ ἄλλου κόσμου ὑπεραισθητοῦ, πνευματικοῦ, κόσμου, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπόκειται εἰς τοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὴν ὕλην. Τοῦ πνευματικοῦ τούτου κόσμου μέτοχος εἶναι καὶ ὁ ἀνθρώπος, διὰ τῆς ψυχῆς του, ἡ ὁποία ψυχὴ δὲν ὑπόκειται, ὅπως τὸ σῶμα, εἰς τοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὴν ὕλην, οὔτε παρακολουθεῖ τὸ σῶμα εἰς τὴν φθοράν καὶ ἀποσύνθεσίν του, ἀλλὰ εἶναι ἀθάνατος.

γ) Ἡ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰδικὴ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ ἡ δογματικὴ διδασκαλία, ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς.

Λοιπὸν τὸ πρόβλημά μας εἶναι τοῦτο: Κατὰ πόσον ὑπάρχουν ἐπιστημονικῶς ἐξηκριβωμένοι ἀλήθειαι, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὰ θέματα ποὺ περιέχονται εἰς τὰς ἀνωτέρω τρεῖς προτάσεις καὶ κατὰ πόσον αἱ ἀλήθειαι αὗται ἀντιτίθενται εἰς τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς προτάσεις.

Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν πρώτην πρότασιν.

**Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ**

11. Τὸ πρόβλημα

Εἶναι γνωστὸν τί ἡ Χριστιανικὴ πίστις διδάσκει εἰς τὸν ἀνθρώπον ἓν σχέσει μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. Μὰς λέγει ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸ ἓν ἀνώτατον Ὄν, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ Ὄν ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Αὐτὸ τὸ Ὄν, ὁ Θεός, ἔθεσε τὴν τάξιν καὶ τοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὸν κόσμον καὶ τὸν κυβερνᾷ μὲ τὴν πρόνοιάν του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη βασικὴ πρότασις τῆς πίστεως τὴν ὁποῖαν περιέχει ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία. Εὐθέως, τιμῶς, χωρὶς περιστροφάς, ὁ Χριστιανισμὸς προσφέρει τὴν πρότασιν αὐτὴν ὡς πρότασιν πίστεως, ἐπὶ θέματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόνον ἡ πίστις ἡμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός. Ὅταν ἀπορρίψωμεν τὴν πίστιν αὐτήν, μὰς λέγει ὁ Χριστιανισμὸς, τότε δὲν ἔχομεν μέσα μας τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν πίστιν δὲν ἡμπορεῖ νὰ πληρώσῃ, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἡμποροῦν νὰ τὴν πληρώσουν αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι.

Εἰς τὸ ἄκουσμα ὧν αὐτῶν πολλοὶ θὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀποδοκιμασίαν των ἢ καὶ θὰ μειδιάσουν ἴσως εἰρωνικῶς. Δὲν ἀποκλείεται πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θὰ μειδιάσουν νὰ εἶναι καὶ ἐπιστήμονες τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ διαπρεπεῖς μάλιστα, οἱ ὁποῖοι εἰς ζητήματα τῆς ἐπιστήμης των νὰ ἔχουν προσφέρει ὑπηρεσίας ἀξιολόγους, νὰ ἔχουν ἐρευνήσει μέχρι τοῦ ἀπωτάτου δυνατοῦ τὰ περὶ θερμοδυναμικῆς ἢ νὰ ἔχουν ἀφιερῶσαι τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ἔρευναν μὲ τὸ φασματοσκόπιον. Πάντως αὗται αἱ ἀποδοκιμασίαι καὶ τὰ

μειδιάματα καὶ τὸ «δὲν τὰ πιστεύω ἐγὼ αὐτὰ» εἶναι ἀτομικὴ ὑπόθεσις τῶν ἀνθρώπων περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται, καὶ ἔχουν τὴν ἐπιστημονικὴν σπουδαιότητα καὶ ἀντικειμενικὴν ἀκρίβειαν, ὅσων, παραδείγματός χάριν, καὶ αἱ πολιτικαὶ πεποιθήσεις τῶν ἐπιστημόνων αὐτῶν. Τὸ ζήτημά μας εἶναι, ποῖαν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν μὰς ἔχει προσφέρει ἡ φυσικὴ ἐπιστήμη ἐπ' αὐτὸ εἰς τὸ θέμα μας. Μὲ ἄλλους λόγους, ἐφ' ὅσον, ἀφ' ἑνὸς ἔχομεν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι διαφεύδουν τὴν πίστιν αὐτήν, πρέπει νὰ καθορίσωμεν τὴν συγκεκριμένην ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν (ἔχι εἰκασίαν, οὔτε ὑπόθεσιν) ἡ ὁποία ἀντιτίθεται πρὸς τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν τῆς πίστεως.

Ἐξ ἄλλου δὲν πρέπει νὰ ξεχάσωμεν ὅτι θέμα μας εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ κόσμου. Πρέπει λοιπὸν, διὰ νὰ ἡμποροῦμεν νὰ διψεύσωμεν «ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης» ὅτι εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ λέγει ἡ πίστις, νὰ εὐρωμεν μίαν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν, ἀναφερομένην εἰς αὐτὸ ὁ ἀ κ ρ ι β ὼ ς τ ὸ θ έ μ α, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. Καὶ ἀφοῦ, ὅπως εἴπομεν, ἀλήθειαι ἐπιστημονικαὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, προσέρχονται ἀπὸ τὴν παρατήρησιν ἢ τὸ πείραμα, πρέπει νὰ εὐρωμεν, τί ὁ ἀνθρώπος γνωρίζει ἀπὸ παρατηρήσεις ἢ πειράματα τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ δὲν προφθάνομεν νὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ ζητήματος καὶ αἰσθανόμεθα ὅτι ἔχομεν ξεφύγει ἀπὸ τὰ ἔρια τῆς σοφότητος. Παρατήρησις ἢ πείραμα ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου, μόνον ὡς τερατολογία θὰ ἡμπορούσε νὰ διατυπωθῇ. Ἡ παρατήρησις προϋποθέτει ὑπαρξίν παρατηρητοῦ. Ἡ ἐκδοχὴ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος παρατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, ἢ πειραματίζεται ἐπ' αὐτῆς, εἶναι ὁ μεγαλύτερος παραλογισμὸς τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΛΙΠΟΤΑΚΤΗ

Δ'.

Κυριακή 22 Φεβρουαρίου

Πήγαμε χθές στο Μυλότοπο.

Ο καπετάνιος έμεινε στη Κρώμνη. Δεν ήταν στρατός.

Λυπήθηκε η ψυχή μου από το κακό που κάνανε στον κοσμάκη. Και μου φαίνεται πώς οι περισσότεροι εκεί είναι δικοί μας.

Αλλά αυτοί δεν ξέρουν δικούς μας και ξένους.

Σου παίρνουν ότι έχεις και νάσαι ευχαριστημένος αν γλυτώσει τη ζωή σου. Φάγαμε κρέας αλλά πάλι χωρίς αλάτι.

Ο καιρός έφτιαξε. Τα όσα βλέπω δεν μ' άρεσαν. Έχει δίκη ο Νίκος σε πολλά. Υπομονή.

Τετάρτη 25 Φεβρουαρίου

Μένουμε πάντα στη Κρώμνη. "Επιπιασα κι' εγώ ψείρα άφθονη. Νά μη πάρω από το Λόχο λίγη ψειρόσκοσκονη! Καλά που έχω και τη μηχανή μου και ξυρίζομαι και κάπως διαφέρω από τους άλλους.

Αρχισαν να χαλάνε και τα άρβυλά μου. Και τώρα θέλω να φαίνωμαι γιατί έπιεσα σχέσεις με την κοπέλλα που της έδωσα το κασκόλ.

Ηλθε χθές το βράδυ μόνη της στο γιατάκι που μένω εγώ και ο Νίκος. Μας είπε πως την έδιωξε ο καπετάνιος γιατί πήρε κάποια από τις καινούργιες που πήραμε από το Μυλότοπο. "Ετσι συνηθίζεται εδώ. Αλλάζουν. Δεν είναι άσχημη κοπέλλα. Άμα πλυθεί και κτενισθεί θάναι και όμορφη. Η ιστορία της είναι λυπητερή.

Ήταν μαθήτρια στη Θεσσαλονίκη και ήταν γραμμένη στην ΕΠΟΝ. Τους σήκωσαν τα μυκλά και βγήκαν τρεις στο βουνό. Νόμιζαν πως θα πάνε δακτυλογράφοι ή νοσηκόμοι ή κάτι τέτοιο. Αλλά γελάστηκαν. Τις είχαν για ψυχαγωγία να ποΰμε. "Η μία σκοτώθηκε από αεροπλάνα. "Η άλλη μισοτρελλάθηκε και δεν ξέρω που είναι.

Αυτήν εδώ, την δεύτερη βραδυά την έβιασε ένας καπετάνιος και την είχε κάμποσο καιρό. "Επειτα την έδωσε σε ένα Διμοιρίτη. Και πρίν ένα μήνα την πήρε τούτος ο καπετάνιος ο Τσίχ-Βασίλης. Τώρα την έδιωξε και αυτός και ήλθε σε μας.

Τό λείει όλα σαν να μιλά για μιá ιστορία που εστάθη σε κάποια άλλη

και όχι στην ίδια. Μιλάμε έως άργά το βράδυ. Αρχίζει και ο Νίκος τις ιστορίες. Θυμάται το σπίτι του, τη μάνα του, και τον πιάνει το παράπονο. Και σε λίγο και ή κοπέλλα

Κλειώ τη λένε, αρχίζει και αυτή ένα δουδο κλάμμα. Μου σπαράζει την καρδιά και θαίνω έξω. Με άκολουθα ο Νίκος. Τά λέμε.

Έτσι μοϋρχεται, σύμφωνος και ο Νίκος, να το σκάσωμε, να πάμε να παραδοθούμε. Δεν την υποφέρω πια αυτή τη ζωή. Τι έκαμα !!

Παρασκευή 27 Φεβρουαρίου

Δεν με πιάνει ύπνος. Χτυπώ το κεφάλι μου για ό,τι έκαμα.

Ο λόχος, μπροστά σε τούτη την κόλαση που ζώ, ήταν παράδεισος.

Με έκαμν και Διμοιρίτη στο πόδι του Τάσου που σκοτώθηκε τις προάλλες. Αλλά τώρα μοϋφυγε ή κόψα.

Έχω 20 παιδιά. Από αυτούς οι τέσσερις είναι πραγματικοί κακοϋργοι. Τρεις είναι Βούλγαροι ή Σέρβοι, ούτε ξέρω, ούτε μπορώ να συνεννοηθώ στη γλώσσα τους. Οι άλλοι είναι κάτι παληόπαιδα που μου φαίνεται ότι γυρεύουν ευκαιρία να το σκάσουν.

Η Κλειώ είναι τώρα φιλενάδα μου, τη λυπάμαι. Θα με βάλη σε μπελά γιατί μου λείει και το βλέπω και εγώ πως δεν την αφήνουν ήσυχη. Μένουμε επάνω στο βουνό, σε κάτι καλύδια. Ηλθε και κάποιος από τη Τζένα που φαίνεται πιο μεγάλος καπετάνιος. Φοράει και μπότες αλλά ξύνεται και αυτός συνέχεια.

Μας κάνει διαφώτιση. Αλλά τα γράμματα φαίνεται πως τάμαθε στο βουνό γιατί δεν ξέρει τί λείει. Το καλοκαίρι λείει θάμνασε στη Θεσσαλονίκη. Τρίχες.

Νάχαμε λίγο αλάτι για τις βραστές πατάτες, καλά θάταν.

Κυριακή (Εδώ δεν βάζει ήμερομηνία).

Έπειτα από τη διαφώτιση είχαμε σπουδαία πράγματα. Μας έφυγαν το βράδυ επτά μαζύ με τον Επιλοχία του Λόχου. Μας πήραν και δυό Μπρέν. Είναι να γελάει κανείς αν δεν ήταν για κλάμματα...

Ο Καπετάν Βασίλης έσκότωσε δύο με το πιστόλι, γιατί ήσαν χω-

ριανοί αυτών που φύγανε και έπρεπε λείει να τον ειδοποιήσουν για ό,τι γινότανε. Πρίν συνέλθουμε από αυτό, μας μπλοκάρησε και ο στρατός.

Διαλυθήκαμε. Φεύγω από μιá χαράδρα εγώ, ή Κλειώ και ο Νίκος.

5 Μαγτίου

Ηλθαμε με την ψυχή στο στόμα εδώ στη Τζένα, στο Αρχηγείο. Μετρηθήκαμε, λείπουν 24. Δεν μπορούμε να ξεκαθαρίσουμε τί έγιναν. Άλλος λείει ότι είδε τόν τάδε σκοτωμένο, άλλος ότι ήσαν μαζί έως χθές. Έχουμε τα χάλια μας. Αντί για παπούτσια έχω δέσει τα πόδια μου με λουρίδες. Ο Νίκος είναι χειρότερα από μένα. Έχει πάρει τόν κατήφορο. Λιώνει. Όλο μου λείει να φύγω. Να πάμε να παραδοθούμε. Το σκέπτομαι, αλλά πάλι φοβάμαι.

7 Μαγτίου

Μας έκαμν διανομή λιματισμού. Φαίνεται ότι πλιατσικολόγησαν κάποιο χωριό και έτοι μας έφεραν ειδήων ειδήων πράγματα. Πήρα και εγώ μιá κάπα, παπούτσια περιμένουμε από τη Σερβία. Η Κλειώ λείπει από χθές το απόγευμα.

10 Μαγτίου

Ετοιμαζόμαστε για να πάμε πάλι στο Πάικο. Μας έδωσαν τριάντα καινούργιους. Δεν τους δώσαμε ακόμη όπλα γιατί είναι σβιαίως στρατολογηθέντες και μπορεί να μας φύγουν με τα όπλα μαζύ. Το μεσημέρι γύρισε ή Κλειώ άγνωριστη. Τή ρωτώ που ήτανε και δεν μου λείει. Κλαίει συνέχεια. Θα την διώξω Τήν λυπάμαι μονάχα.

Από φαί πάμε καλύτερα. Φάγαμε και λίγο ψωμί. Σά λάσπη βέβαια είναι αλλά δεν είναι και καλαμπόκι βρασμένο. Αν είχαμε και αλάτι!... Θυμάμαι το ψωμί του στρατού και με πιάνει θλίψη. Πως τα φανταζόμουνα τα πράγματα και πως είναι. Αν μπορούσα να γύριζα στο λόχο μου στο στρατό, θάμουνα ο καλύτερος στρατιώτης. Πόσο δίκηο είχες πατέρα...

11 Μαγτίου

Δεν φύγαμε γιατί μας λιποτάκτησαν πάλι τέσσαρες. Και το μεγάλο κακό ή Κλειώ σκοτώθηκε. Τώρα κα ταλαβαίνω πως την άγαπουσα. Άλλοι λένε πως πήγαμε να το σκάσει και την σκότωσε ο σκοπός.

(Συνεχίζεται)

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΑ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους κατάλαβε τὴν ἀξία τῆς μέλισσας. Ὁ ἴδιος τὴν ἐκτρέφει ἀπὸ τότε γιὰ νὰ τοῦ παρέχῃ τὰ πολύτιμα προϊόντα τῆς στῆν λατρικῇ, στῆν οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ, στῇ διομηχανίᾳ τοῦ μέλιτος, καὶ τοῦ κεριοῦ, καὶ στῇ γεωργίᾳ. Ἡ πατρίς μας ἔχει ὅλα τὰ προσόντα γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μελισσοκομίας. Τὰ μελισσοτροφικά φυτὰ εἶναι ὅς ὅλες τίς γωνιές τῆς ἀρθονα, ἀκόμα καὶ στὰ πικρὰ ἄγωνα ἐδάφη. Τὸ γλυκὺ κλίμα, ἡ ποικιλία ἢ κλιματολογικῇ, ἡ διακύμανση τοῦ ἐδάφους τοῦ τόπου μας, δίδει τὸ δικαίωμα στὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν τριπλάσιου τουλάχιστον ἀριθμοῦ μελισσιῶν τῶν ὑπαρχόντων τῶρα στὸν Νομὸ μας 23.000 καὶ εἶναι θαυμάσια ἐπιδεκτικὴ στὴν παραγωγὴν ἀφθονου καὶ ἐξαιρετικοῦ μελιῶ, ποὺ κατεργαζόμενον καλὰ μπορεῖ νὰ πάρῃ τὴν πρώτη θέσιν παντοῦ γιὰ τὸ ἄρωμα, τὴν γεύσιν καὶ τὸ χρῶμα του. Μποροῦμεν μάλιστα νὰ υποθέσωμεν ὅτι εἰς τὸ κλίμα μας εὐρίσκονται μαζὺ ὅλες οἱ εὐνοϊκῆς συνθήκες τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν μελισσιῶν, γιὰτὶ τὰ μελιτοφόρα φυτὰ ἀποτελοῦν τὰ 2)3 τῆς ὅλης βλαστήσεως. Ἡ γῆ πλοῦτου πλουσία ὑπάρχει, ἀλλὰ δυστυχῶς μένει ἀχρησιμοποίητος καὶ ἐξαπνίζεται στὸν ἀέρα. Ἡ μέλισσα, δόσκουν ἐλεύθερα στὰ ξένα κτήματα καὶ ἔχῃ μόνον δὲν κάμνουν καμμιά ζημιὰ ἀλλ' ἀντίθετα εἶναι πολὺ χρήσιμες καὶ ὠφέλιμες ἐπισκέπτριες. Εἶναι ἡ μόνη γεωργικὴ ἐκμετάλλευσις ποὺ δὲν θέλει γῆ.

Ἀς τὸ προσέξουν αὐτὸ ἰδιαίτερα οἱ ἀκτήμονες, διότι ἡ μελισσοκομία μπορεῖ ν' ἀποδῇ θαυμάσια διοποριστικὸν ἐπάγγελμα καὶ ἔχῃ πάρεργος ἀπασχόλησις. Οἱ δὲ γεωργοὶ χωρὶς νὰ παραμελήσουν καὶ τὰς ἄλλας τῶν γεωργικῶν ἐργασίας μποροῦν παράλληλα νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν πηγὴν αὐτὴν τοῦ πλούτου, φτάνει νὰ καταρθώσουν νὰ μεταβάλλουν τὸν θάναυσον καὶ ἐλεεινὸν τρόπον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐγχωρίων μελισσιῶν, εἰς κυψέλας νέου συστήματος με κινητὰ πλαίσια.

Ἐχουμε στὸν Νομὸ μας περίπου 23.000 κυψέλες ἐκ τῶν ὁποίων μόνον 3.000 εἶναι εὐρωπαϊκοῦ συστήματος καὶ κάνουν 60—65.000 ὀκάδες μέλι τὴν χρονιά σὲ μέση ἀπόδο-

ση καὶ 4.000 ὀκάδες κερὶ. Ἄν, ὅπου μποροῦμε καὶ ἀλλάξουμε σὲ νέο σύστημα, τότε ἡ παραγωγὴ θὰ τριπλασιασθῇ καὶ ἀργότερα καὶ θὰ πενταπλασιασθῇ. Εἶναι δὲ δυνατόν νὰ συντηρηθοῦν καὶ ἀκόμα διπλάσια μελίσσια ἀπ' αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν τῶρα καὶ νὰ ζήσουν ἀνετα πολλοὶ νέες καὶ οἰογόνειες ἐκμεταλλεόμενοι τὸν πλοῦτον αὐτόν, ἀρκεῖ νὰ το-νισθῇ ὅτι, σὲ κάθε τετραγωνικὸ χιλιόμετρο μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν μ' ἀπόδοση ἕως 25 κυψέλες. Νὰ λοιπὸν τί χάνομεν καὶ μεῖς καὶ ἡ Ἑθνικὴ μας οἰκονομία!... Πρέπει γι' αὐτὸ νὰ ἐνδιαφερθῇ ἔχῃ μόνον τὸ κράτος, ἀλλὰ καὶ κάθε κτηματίας, διότι ἐκτὸς τὰ προϊόντα ποὺ μᾶς δίνει ἡ μέλισσα διπλασιάζει καὶ τὰ προϊόντα τῆς δένδροκομίας καὶ λαχανοκομίας, βοηθοῦσης στὴν γονιμοποίηση τῶν ἀνθέων. Μὲ λίγα λόγια θὰ προσπαθήσουμε πέρα κά-τω ν' ἀναλύσουμε τὴν ζωὴ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ἐντόμου, τῆς μέλισσας, καὶ τίς κυριώτερες ἐργασίες τῆς ἐκτροφῆς τῆς στίς νέες κυψέλες γιὰ ἐκμετάλλευσιν.

ΤΟ ΣΜΗΝΟΣ

Ἡ μέλισσα ζοῦν κατὰ κοινωνίας πολυτετεῖς. Τὰ άτομα μιᾶς κοινωνίας μποροῦν νὰ φθάσουν τίς 80—100.000. Τὸ σύνολον αὐτῶν τῶν ἀτόμων, ποὺ ζοῦν σὲ μιὰ κυψέλη, λέγεται σμήνος. Κάθε σμήνος ἀποτελεῖται ἀπ' ἓνα θηλυ, ποὺ λέγεται βασίλισσα, ἀπὸ ἀριθμὸν ἀρρένων, τῶν κηφήνων, καὶ ἀπὸ πολλὰς ἐργάτιδες. Ὁ πληθυσμὸς ὅμως αὐτὸς τοῦ σμήνους δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὅλο τὸ χρόνον, ἀλλὰ ἔχει μεγάλες διακυμάνσεις, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους.

Στίς ἀρχὰς Μαΐου, ἐφ' ὅσον ὁ καιρὸς εἶναι καλός, ἔνα σμήνος σχετικῶς καλὸ θὰ ἔχῃ περίπου 20—22.000 άτομα. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τὸ ἴδιο σμήνος, ἂν τὸ θρέψουμε ἐμεῖς καλὰ θὰ ἔχῃ 45.000 άτομα. Μετὰ τὸν τριητόν, περὶ τὸ τέλος Ἰουλίου δηλαδή, τὸ πληθὸς μειώνεται αἰσθητῶς. Στίς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ὅταν ἀνθίξῃ τὸ ρεῖκι ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ σμήνους αὐξάνει ὡς τὸ Νοέμβριον καὶ τότε πάλι ἀρχίζει νὰ λιγοστεύῃ. Στὸ διάστημα δὲ τῆς διαχειμάρσεως κυμαί-

Τοῦ κ. ΧΡ. ΖΥΜΠΑΡΟΥΔΑΚΗ Μελισσοκόμου

νεταὶ γύρω στίς 6.000. Τὰ περισσότερα άτομα τοῦ σμήνους εἶναι ἐργάτιδες, δηλαδή τὸ σμήνος αὐτὸ τῶν 22.000 μελισσῶν π. χ. ἔχει 21.200 ἐργάτιδες καὶ 800 κηφήνες. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς τῶν κηφήνων εἶναι μόνον ὡς τὸν Ὀκτώβριον καὶ μόνον ὅταν στὴν κυψέλη ὑπάρχῃ ἀφθονος τροφὴ καὶ πρόκειται νὰ γονιμοποιηθῇ ἡ βασίλισσα. Τὴν ὑπόλοιπὴ ἐποχὴ εἶναι πολὺ μικρότερος. Ἄν σὲ μιὰ κυψέλη εἶναι πολλοὶ κηφήνες σὲ ἐποχὴ ποὺ δὲν πρέπει, σημαίνει πῶς ἡ βασίλισσα εἶναι ἐλαττωματικὴ.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὰ δολλάρια τῶν συμμάχων, διότι δὲν μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῇ ἀπὸ κανένα.

Ἡ φιλελευθέρα ἰδεολογία εἶναι θερμοπνοὴ ποὺ ἐμπνέει καὶ κατευθύνει τὸ ἔθνος εἰς τὰς μεγαλειώδεις ἐξορμήσεις του.

ΣΤΗ ΧΕΙΜΩΝΙΑ

Κάθετ' ἡ μύνα μοναχὴ μέσα κι' ἀκούει τὴ βροχὴ κι' εἶναι τὸ κρῦο τσουχτερό ἀνάθεμά τον τὸν καιρὸ μονολογεῖ καὶ λέει

—ο—

Λεῖπει κι' ὁ ἄντρας μου μακρὰ δὲν ἔχ' ἀκόμα οὔτε φωτειὰ μέσα τὸ ἔρμω σπιτικό καὶ τὸ ψωμί λεῖπει κι' αὐτὸ μονολογεῖ καὶ κλαίει.

—ο—

κι' εἶν' τὰ παιδιὰ μου μοναχὰ κι' εἶναι μικρούλκα φτωχὰ χωρὶς χαρὰ καὶ πλούτη λυπήσου τα ἄχ Παναγὰ καὶ στείλτους κάτι στὴ θαρεια στὴ χειμωνιά ἐτούτη.

Ν ΠΑΤΕΡΟΣ

Ο ΚΛΕΩΝ, ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΛΑΒΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

«Λοιπὸν μὴ λησμονάτε τὴν ἐνδοξὴν γενεάν σας τὴν τόσῃ τῶν προγόνων τιμὴ καὶ δική σας». Βρισκόμαστε σὲ πανέμορφη χώρα. Βουνά, κοιλάδες καὶ σχεδὸν ὁλόγυρα τὰ γαλάζια νερά τῆς Μεσογείου. Μόνο τὸ βορεινὸ μέρος τῆς χώρας δὲν τὸ βλέπει ἡ θάλασσα. Ὁλόγυρα, σπαρμένονα χαριτωμένα νησάκια κι' ἕνας θαυὸς γαλάζιος κόλπος τὴν χωρίζει σχεδὸν στὰ δύο.

Ἀκριβῶς στὸ δυτικὸ μέρος τῆς εἰσόδου, σ' αὐτὸν τὸν κόλπο, ὑπάρχει μικρὸ κράτος ἡ Ἡλῖς—εἰρηνικὸ κράτος ἐπὶ δόσκουν πλούσια ποίμνια, ὅπου τὰ ψηλὰ στάχυα κυματίζουν, καθὼς φυσᾷ τὸ καλοκαιρινὸ ἀεράκι καὶ τὰ σταφύλια ὠριμάζουν κάτω ἀπ' τὸν λαμπρὸν ἥλιο. Κανεὶς δὲ φοβᾷται μήπως κάποιοι ἐχθροὶ πέση ξαφνικὰ ἀπ' τὴν ἐρηρὰ ἢ ἀπ' τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ καταστρέψῃ καὶ νὰ μολύνῃ, γιατί γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἱερό, κι' ἐπομένως μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Πρὶν σὰς μιλήσω γιὰ τὸ ἑλληνόπουλό μας, τὸν Κλέωνα, θέλω νὰ σὰς δεῖξω λίγο τὴν κοιλάδα τῆς Ἡλίδος.

Εἶνε σχεδὸν κλεισμένη ἀπὸ βουνὰ κι' ἀνάμεσα κυλᾷ ἕνας ποταμός, ὁ Ἀλφειὸς.

Οἱ πλαγιὲς τῶν βουνῶν εἶνε καταιπράσινες, μὲ πυκνὰ δάση καὶ κάτω, οἱ ἀγροὶ γεμάτοι χλόη καὶ ἀνθη. Σ' ἐκεῖνα τὰ παλὰ τὰ χρόνια, ἦταν κτισμένος στ' ὠραιότερο μέρος τῆς κοιλάδος, ἕνας μεγαλοπρεπὴς ναός.

Φύλαε τὸ ἀγάλμα κι' ἦταν κρεμασμένη ὁλόχρυση ἀσπίδα.

Ἄς προχωρήσωμε τώρα ἀνάμεσα στὶς σειρὲς τῶν μαρμαρίνων στύλων γιὰ νὰ ἴδωμε τὸ θρόνον καὶ τὸ χρυσελεφάντινον ἀγάλμα τοῦ Διὸς «πατρὸς θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων».

Κυττάξετε τί ὠραίος πού εἶνε ὁ θρόνος ἀπὸ κέδρο κι' ἔδεν στολισμένος, μὲ πολύτιμα πετράδια! Μὰ δὲν βλέπωμε τὸ μεγαλοπρεπέστατο ἀγάλμα τοῦ Διὸς πού στέκεται ἀπάνω ξεχνοῦμε καὶ τὸ θρόνον κι' ὅλα καὶ δὲν ἔχουμε μάτια παρὰ γιὰ τὸν Δία.

Οἱ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἔλεγαν:

—«Δυστυχὴς ἐκεῖνος πού δὲν εἶδε ποτέ του τὸν Ὀλύμπιον Δία!» Τὸ

ἀγάλμα αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο ἔργο τοῦ περιφήμου γλύπτου Φειδία. Κατόρθωσε νὰ τὸ κάμῃ τόσο ὠραῖο καὶ μεγαλοπρεπές, γιατί, ὅσο τὸ δούλευε, ἔλεγε: «Εἶνε γιὰ τὸν παντοδύναμον Δία, τὸν πατέρα ὅλων τῶν θεῶν, κι' ἂν τὸ ἔργο μου γίνεαι ἄξιόν του, θὰ θελήσῃ νὰ τὸ δῇ μ' εὐνοϊκὸν βλέμμα». Ἐκάμε λοιπὸν τὸ πρόσωπο, τὸ στήθος, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Διὸς ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο. τὰ μακρινὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένεια του ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, τὰ μάτια ἀπὸ πολύτιμα πετράδια καὶ τὰ φορέματά του ἀπὸ χρυσάφι, στολισμένο μὲ διαμαντένια ἀνθη. Στὸ ἔνα του χέρι κρατοῦσε χρυσὸ ἀγάλμα τῆς Περωντῆς Νίκης, καὶ στ' ἄλλο τὸ σκήπτρο του. Τὸ ὕψος τοῦ ἀγάλματος ἦταν 12 μέτρα. Εἶχε ὕψος μεγαλοπρεπές, υπερῆφανο, ἀλλ' ὄχι αὐστηρὸ, οὔτε θυμωμένο.

Αὐτὸ τ' ἀγάλμα λοιπὸν πῆγαινε νὰ δῇ κι' ὁ μικρὸς μας Κλέων. Θά-θελα νὰ μπορούσατε νὰ τὸν βλέπα-

Τὸ ἡδικὸν δεμέλιον τῆς Νεολαίας μας εἶναι τὸ βάθρον τοῦ ἀτομικοῦ καὶ ἐθνικοῦ μας βίου.

.....
τε καὶ σεῖς, γιατί καὶ σὲ μᾶς (δηλαδή σὲ σὰς καὶ σ' ἐμένα) θὰ μᾶς φαίνονταν ὑπέροχο καὶ θεῖο, ἂν καὶ ξεύρομε ὅτι κανέν' ἀγάλμα δὲν μπορεῖ νὰ παραστήσῃ τὸν πραγματικὸν Δία, τὸν πατέρα ὅλων μας. Ὅμως οἱ μακρυνὲς σειρὲς τῶν μαρμαρίνων στηλῶν, ἡ διάφορες φωτοσκιάσεις, ὁ πολυτελὴς θρόνος, οἱ πολύτιμοι λίθοι, τὸ ἐλεφαντόδοντο καὶ τὸ χρυσάφι, τὸ μεγαλοπρεπέστατο ἀγάλμα κι' ἡ ἐπιδητικὴ μορφή του, καθὼς καὶ τὸ μεγάλο, χρυσὸ ἀγάλμα τῆς Νίκης πάνω ἀπ' τὴν πύλη, ἔλ' αὐτὰ μᾶς κάνουν νὰ μένωμε ἀκίνητοι καὶ συγκινημένοι καὶ νὰ λέμε μὲς μας. «Τί σημαίνουν τάχα;». Προσπαθήσατε νὰ τὰ φαντασθῆτε καὶ νὰ τὰ δῆτε σὰ σὲ εἰκόνα! Μὴν τὰ ξεχάσετε. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ σὰς πᾶω στὸ Κλέωνα καὶ στοὺς ἄλλους πού θαδίζουν διαστικὰ μακρυνοὺς δρόμους καὶ πηγαίνουν ἀκριβῶς σ' αὐτὴν τὴν κοιλάδα πού σὰς περιέγραψα γιὰ νὰ λάβουν μέρος στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Κάτω [ἀπ' τὸ Νοτιὰ ἐρχόταν οἱ νέοι τῆς Σπάρτης. Βάδιζαν, μὲ στρατιωτικὸ βῆμα (πάντα ἔτσι βάδιζαν, ἀντὶ νὰ περπατοῦν πάνω στοὺς ἀνωμάλους δρόμους), μαῦρο φωμί καὶ δροσερὸ νεράκι καμμιᾶς πηγῆς πού συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους, ἦταν γι' αὐτοὺς ἀρκετὴ τροφή γιὰ τὸ ταξεῖδι. Μαζὶ μὲ τοὺς νέους εἶναι καὶ τέσσερα παιδιὰ πού θαδίζουν σιωπηλά. Εἶν' ἑλλειψίς σεδασμοῦ νὰ μιλοῦν τὰ παιδιὰ μπροστὰ στοὺς μεγαλυτέρους.

Ἄρ' ἀγε δὲ θὰ κουρασθοῦν τὰ παιδιὰ ἐπειτ' ἀπὸ τόσην πορεία: Εἰ-ναι, νομίζω, ἐννενηντα χιλιόμετρα. Ἡ, ἂν θὰ κουρασθῶν, θὰ σταθοῦν ἀρά γε κι' ἄλλοι γιὰ χάρη τους: Μὴ τὸ φαντάζεσθε αὐτό! Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ κουρασθοῦν, γιατί τὰ Σπαρτιατόπουλα, εἶναι συνηθισμένα στὴν πορεία. Ἄν δὲν μποροῦν ν' ἀνθέξουν, καλύτερα νὰ γυρίσουν πίσω, γιατί στὴν Ὀλυμπία χρειάζονται μόνο γεροὶ καὶ δυνατοὶ ἀθληταί. Στὴ ζωὴ τους τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶχαν πολὺ λίγες ἀναπαύσεις καὶ καμμιὰ πολυτέλεια. Αὐτὸν τὸν τελευταῖον χρόνον ἔζησαν ἐντελῶς μόνον τους, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια κι' ἐτρέφοντο μ' ὅ,τι μπορούσαν νὰ βρῶν ἢ ν' ἀρπάξουν. Τὸ κρεβάτι τους ἦταν ἀπὸ καλάμικα πού κῆσαν δίπλα στὸ ποτάμι, καὶ, τὸν τελευταῖον χειμῶνα, πού ἔκαμε πολὺ κρύο, εἶχαν προσθέσει σχοῖνα κι' ἄλλα κλαριά μὲ πολλὰ φύλλα. Προσέξτε καλὰ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, γιατί θὰ τὰ ξαναसुनτήσωμε!

Ἀπὸ τὴν Κόρινθο, τὰς Θήβας κι' ἄλλες πόλεις ἐρχονται ἐπίσης πολλοὶ νέοι, γιὰ ν' ἀγωνισθοῦν καὶ γέροι, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τ' ἀγωνίσματα καὶ νὰ θυμηθοῦν τὰ νειᾶτα τους. Καὶ τὰ νησιὰ στέλνουν κι' αὐτὰ τοὺς γενναίους καὶ τοὺς καλύτερους νέους τους, κι' οἱ ἀποικίαις ἐτοιμάζουν πλοῖα μὲ διπλὲς καὶ τριπλὲς σειρὲς κουπιῶν, γιὰ νὰ πᾶνε κι' ἀποροὶ στοὺς ἀγῶνες τῆς πατρίδος τους.

Ἐμεῖς ὅμως θ' ἀσχοληθοῦμε περισσότερο μὲ τοὺς Ἀθηναίους ταξειδιώτας, μαζὶ μὲ τοὺς ὁποίους εἶνε κι' ὁ Κλέων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΡΚΟΣ Ν. ΜΑΡΑΚΑΣ
Μαθητὴς Γ. Α. Χ.

Ο ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΩΣ ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ & ΦΩΤΕΙΝΟΝ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ κ. ΙΩΑΝ. Θ. ΦΙΩΤΑΚΗ

ΣΤ'.

Ἴδου πῶς ἀναγνωρίζει αὐτὸ ὁ Βούλγαρος Γκέσωφ: «Εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε ὅλα τὰ συγχαρητήριά μου Κύριε Πρόεδρε, καὶ τὰς εὐλικρινεῖς μου εὐχὰς τὰς ὁποίας ἐκφράζω ὅπως ἔν καλὸν καὶ εὐτυχὲς τέλος ἐπιστέψῃ τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου ἡ πρωτοβουλία τὰ μέγιστα ὀφείλεται εἰς τὴν ὑμετέραν Ἐξοχότητα, καὶ τὴν κυβέρνησιν τῆς ὁποίας προέτασθε».

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΙΧΑΣΜΟΝ

Εἰς μίαν συνέντευξιν του εἰς τὴν ἐφημερίδα «Πολίτευς» τῆς 5ης Αὐγούστου 1923 ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ πολιτικὴ διαθήκη τοῦ Ἐλευθ. Βενιζέλου» δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου πρὸς τὸν ἐν Κοζάνῃ ἀνταποκριτὴν τῆς «Πατρίδος» κ. Γ. Βεντήρην λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἐνα πρέπει νὰ εἶναι τὸ σύνθημα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς Ἑλλάδος. Κατάπαυσις τοῦ ἐμφυλίου πολέμου καὶ ἐπάνοδος τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος» ὅπως τοῦτο ἐπιτευχθῇ εἶναι ἀνάγκη τῆς ταχυτέρας διεξαγωγῆς ἐλευθέρων ἐκλογῶν ὑπὸ κυβέρνησιν δυναμένη νὰ ἐπιτύχῃ τὸν Ἐθνικὸν Συνασπισμὸν ὅλων τῶν στοιχείων ὅσα ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἄνευ καταπαύσεως τοῦ ἐμφυλίου πολέμου καὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν κανονικὴν του λειτουργίαν καὶ ἄνευ ὀριστικῆς ὑποταγῆς τῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους εἰς τὴν θέλησιν τῆς πλειοψηφίας τοῦ Λαοῦ καὶ εἰς τὸ συμφέρον τῆς Χώρας, ἡ Ἑλλάς θὰ ὀδηγηθῇ ταχέως εἰς νέας καὶ ἀνεπανορθώτους συμφοράς». Ἐὰν σωφρονήσωμεν, ἐὰν κατορθώσωμεν νὰ καταστειλῶμεν τὰ πολιτικὰ πάθη ἐὰν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων παύσῃ νὰ εἶναι μίᾳ Μήδεια ἡ ὁποία «οἶδε μὲν οἷα μέλλει δρᾶν κακὰ, θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν βουλευμάτων αὐτῆς», ἡμποροῦμεν νὰ ἀποβλέψωμεν μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ

μέλλον. Διὰ τῆς μορφῆς τῶν πολιτευμάτων μόνον οἱ Λαοὶ δὲν προάγονται ἡ Ἐθνικὴ ἀγωγή, ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, ἡ διάπλασις πολιτικῶν καὶ ἠθικῶν χαρακτηρισμῶν σώζει τὰ ἔθνη ἀπὸ οἷον δήποτε πολίτευμα καλλίτερα. Ἐὰν στερούμεθα πολιτικῶν ἀνδρῶν ἠθικῶν, ἅς μὴ περιμένωμεν ποτὲ ὅτι θὰ σωθῶμεν ἀπὸ οἰονδήποτε πολίτευμα. Τὰ Κόμματα τὰ θέλομεν ὀργανωμένα καὶ πειθαρχημένα ὑπὸ ἠθικοῦς πολιτικοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ὄχι ταξικά, ἀλλ' Ἐθνικά κόμματα ποὺ νὰ μὴ θέτουν τὰ συμφέροντά των ὑπὲρ ἁν τῶν γενικῶν συμφερόντων.

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΝ

Δὲν εἶχε ποτὲ Δικτατορικὸν πνεῦμα. «Ὅτε μετὰ τὴν ἀποτυχίαν στὰν ἐκλογὰς τῆς 1ης Νοεμβρίου τοῦ 1920 τοῦ ἐπρόταθῃ ἡ δικτατορία ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ ἐπρολάβανε ὑπ' αὐτὸν ὡς Δικτάτορα, τὴν ἐπακολουθήσαν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, αὐτὸς τὴν ἀπέρριψεν λέγων ὅτι δὲν εἶναι φάμενος ἀπ' αὐτὸ τὸ πανί τῶν Δικτατόρων. Παλλοὶ ἀπὸ χρηστοῦ συνειδότητος μοῦ λέγουν. «Ἐὼν εἶχαμε ἡμεῖς ἕνα δικτάτορα θὰ ἐπηγαίναμε καλύτερα» Μοῦ ἐπρότειναν κατ' ἐπανάληψιν νὰ με κάμω δικτάτορα, τοὺς εἶπα «Δὲν εἶσθε καλὰ παιδιὰ μου νὰ φαντάζεσθε ὅτι εἶναι δυνατόν ἐγὼ νὰ διαπράξω αὐτὸ ὅχι τὸ ἄμαρτημα ἀπέναντι τοῦ τόπου μου, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἄρκετόν νὰ με ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ τὸ ἔγκλημα ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου. Νὰ γίνω Δικτάτωρ διὰ νὰ διοικῶ εἰς τὰ τυφλὰ τὸν τόπον χωρὶς νὰ ἡξεύρω τί γίνεται περὶ ἐμέ».

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΝ

Πᾶσα ἀπόπειρα διαταράξεως ἢ βιαίας ἀνατροπῆς τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος, τοῦ ὁποίου στερεὰ θεμέλια εἶναι ἡ Πατρίς, ἡ Θρησκεία, ἡ Οἰκογένεια καὶ ἡ ἰδιοκτησία, θὰ εὕρῃ ἀντιμέ-

τωπον τὴν πυγμὴν τοῦ Κράτους. Χωρὶς ἄλλως τε νὰ περιορισώμεν καμμιὰ θεωρητικὴν σιζήτησιν περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου δι' οὗ δύναται νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ σημερινὴ ὀργάνωσις τῆς κοινωνίας καὶ χωρὶς νὰ γίνωμεν ἐπιλήσμονες τῶν φιλελευθέρων μας ἀρχῶν, εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ἐξοπλήσωμεν τὸ Κράτος, ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀποτελεσματικὴ κοινωνικὴ ἄμυνα κατὰ τῶν ἀπροκαλύπτων ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν κατὰ τοῦ Κοινωνικοῦ Καθεστώτος. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀπλίσωμε τὸ Κράτος με Νόμους κατ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν σέβονται οὔτε τὸ Κράτος, οὔτε τὸ Σύνταγμα, οὔτε τὴν Δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Λαϊκὴν θέλησιν, οὔτε τίποτα. Ἀλλὰ κηρύττουν τὴν ἐπανάστασιν πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ἀντιλήψεων των καὶ ἀνατροπὴν τοῦ Κοινωνικοῦ καθεστώτος, χωρὶς ἐν τούτοις οὐδόλως νὰ παρακωλήσωμεν τὴν ἐλευθέρων συζητήσιν καὶ τὴν ἐπιδίωξιν ἀπὸ μέρους παντὸς πνεύματος νεωτερίζοντος καὶ περισσότερον φιλελευθέρου εἴτε καὶ ἀριστερίζοντος διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν ἰδεῶν του μετὰ τὴν πειθῶ καὶ τὴν προσπάθειαν νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὰς ἰδέας του δι' αὐτῆς καὶ μόνον ἀρκεῖ νὰ μὴ πρόκειται περὶ ἐπιβολῆς τῶν ἰδεῶν τούτων διὰ τῆς ἀνατροπῆς βίᾳ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος.

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΝ

Ἐφόσον ἔχετε καταργημένην τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου τὸν καλύτερον ἄνθρωπον ἂν βάλετε εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχὴν εἶναι φυσικόν ὅτι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ παρεκτραπῇ ὅχι δι' ἄλλον λόγον ἀλλὰ διότι, ὅσον δήποτε ἀγαθὸς καὶ ἂν εἶναι δὲν θὰ γνωρίζῃ τί γίνεται περὶ ἑαυτόν, θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἰδιαφωτίζε-ται. Ὅπως δὴποτε διακηρύττω ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ὅπως θὰ πράξω καὶ ἀπὸ τοῦ Βήματος τῆς Βουλῆς, δι, εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ δεχθῶ τὴν διαγραφὴν ἢ τὴν ἀναγκαίαν τροποποίησιν κάθε διατάξεως ἡ ὁποία ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐκείθεν ἢ μακρόθεν πλήττει ἢ περιορίζει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου.

(Συνεχίζεται)

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Μετά την οργάνωσιν ενός πυρί-
νος της οργάνωσως και μιας οι-
κονομικής βάσεως, πρέπει να τεθῇ
εἰς ἐφαρμογὴν ἓνα πρόγραμμ. συ-
στηματικῆς ἐργασίας καὶ ἀναπτύ-
ξεως.

Κάθε Κυριακὴν, τὰ μέλη τῆς ὁ-
γανώσεως πρέπει νὰ θεωροῦν πρῶ-
τιστον καθήκον των τὴν μετάβα-
σιν των εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅχι ὁ-
μαδικῶς, τὸ δὲ ἀπόγευμα νὰ συναν-
τῶνται εἰς τὴν λέσχην ἢ εἰς κά-
ποιο κέντρον διὰ νὰ συζητήσουν
διάφορα ζητήματα. Τέτοια ζητήμα-
τα εἶναι ἡ ἐγγραφὴ νέων μελῶν,
ἡ παροχὴ κάποιας συνδρομῆς εἰς
οἰκογένειαν στρατιώτου, ἡ ὁργά-
νωσις ἐκδρομῆς ἢ ἄλλα ζητήματα
τοῦ χωριοῦ ὡς εἶναι ἡ ἐπισκευὴ
δρόμου, βρύσης, φύτευση δενδρυλ-
λίων ἢ ἄλλα προοδευτικὰ ἔργα.

Ἐπίσης κατὰ τὴν κυριακάτικην συ-
νάντησιν θὰ τακτοποιεῖνται καὶ
οἱ λογαριασμοὶ τοῦ περιοδικοῦ,
διότι δὲν πρέπει νὰ καθυστεροῦν
διότι οὕτω καὶ τὸ περιοδικὸν δυ-
σκολεύεται καὶ τὸ ποσὸν μεγαλώ-
νεται καὶ γίνεται δυσκολοπλήρωτο.

Ἡ διοίκησις τῆς οργάνωσως πρέ-
πει εἰς ὅλας αὐτάς τὰς περιπτώσεις
νὰ διατηρῇ τὴν πρωτεβουλίαν καὶ
τὸν ἐλεγχον, καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ
προλαμβάνῃ παρεκτροπὰς ἀλλὰ
καὶ νὰ ἀναπτύσῃ τὸν ζήλον τῶν
μελῶν.

Κάθε ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ γίνε-
ται πρέπει νὰ γνωστοποιῇται εἰς
τὸ κέντρον. Ἐταῖ ἀναπτύσσεται
καὶ ἡ ἀμιλλα μεταξὺ τῶν ὁργανώ-
σεων καὶ καθίσταται ἐμφανὲς τὸ
ἐκτελούμενον ἔργον.

Ἡ ὅσα μέλη τῆς οργάνωσως μετέ-
χουν εἰς ἐνόπλους ὁμάδας πρέπει
νὰ εἶναι ὑποδείγματα σεβαρότη-
τος, πειθαρχικότητος καὶ μαχητι-
κότητος. Πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅ-
τι εκπροσωποῦν πραγματικὰ τὴν
ὁργάνωσιν εἰς τὰ μάτια τῶν ἄλ-
λων καὶ θὰ πρέπῃ νὰ τὴν τιμή-
σουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἐπίσης ἐπιβάλλεται ὅπως σύσ-
σωμες ἡ ὁργάνωσις ἐνισχύσῃ τὸν
κλήρον διὰ τὴν ἰδρύσιν Κατηχη-
τικῶν Σχολείων εἰς τὴν ὑπαιθρον.
Τὸ ἡθικὸν ἐπίπεδον τῆς Νεολαίας
μας πρέπει νὰ ἀνυψωθῇ δι' ὅλων
τῶν μέσων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπι-
βάλλεται νὰ συνεργασθῶμεν στε-
νῶς μετὰ τοῦ κλήρου.

Ἐνα ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀπαραι-
τήτως πρέπει νὰ προβλέψωμεν εἶ-
ναι τὸ ζήτημα τῆς πειθαρχίας. Ἐξ
ἀρχῆς πρέπει νὰ καταστῇ συνειδη-
σιν εἰς ὅλους ὅτι μὲ τὴν ἐγγραφὴν
των εἰς τὴν ὁργάνωσιν ἀναλαμβάνου-
ν μίαν ὑποχρέωσιν καὶ ἀπο-
κτεῖν ἓνα δικαίωμα. Τὸ δικαίω-
μα ἀπορρέει ἐκ τῆς ὑποχρέωσως.
Ὅταν κάμωμεν τὸ καθήκον μας
τότε μπορούμε νὰ μιλήσωμε καὶ
γιὰ τὰ δικαιώματά μας. Ὁ σεβα-
σμὸς καὶ ἡ πειθαρχία ἐναντι τῆς
διοικήσεως εἶναι πρῶτιστον καθή-
κον. Ἐπίσης ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις
συνεργασία καὶ ὑποστήριξις τῶν

μελῶν συναδέλφων εἶναι ἐπίσης βα-
σικὴ ὑποχρέωσις ἐναντι τῆς ὁργα-
νώσεως. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης,
ἀλληλεγγύης καὶ συνεργασίας πρέ-
πει νὰ κυριαρχῇ εἰς τὴν σκέψιν
καὶ τὴν δράσιν μας. Ἀλλὰ καὶ
ἐναντι τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς
τὴν ὁργάνωσιν πρέπει ὁμοίως νὰ
εἴμεθα εὐγενεῖς καὶ φιλικοὶ καὶ νὰ
τοὺς κληθῶμε εἰς συνεργασίαν.
Ἐταῖ θὰ τοὺς κάμωμε φίλους μιὰ
μέρα.

Τέλος ἐναντι τῶν ἀμετανοήτων

ΣΑΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ

Παρχμονὲς Χριστουγέννων. Ἡ κα-
τάστασις συνεχίζεται ἡ ἴδια. Οἱ ὁδοί
μαχίως μάλλον πλησιάζουν. Οἱ δρό-
μοι ἄδειοι ἀπὸ πολῖτες. Τὰ μαγαζιά
κατάκλειστα. Οἱ οἰκογένειες πεινᾷ
νε. Ὅσοι προλάβαν καὶ ψώνισαν
δρισμένα, τροφίμα καλὰ. Ἀλλὰ οἱ
ἄλλοι; ἔπρεπε νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν
πεῖνα. Γιατὶ καὶ λεπτὰ νάχαν ἀπὸ
ποῦ θὰ ψώνιζαν; Δὲν περνοῦσαν.

Ὁ κ. Γιάννης Μ., —ταγματάρχης
πεζικοῦ—δρίσκειται ἀπ' τὴν ἀρχὴν
τῆς ἐπαναστάσεως στὸ Ὑπουργεῖο
Στρατιωτικῶν. Ἀπὸ τότε δὲν ἔμα-
θε νὰ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του. Ἡ-
θελε νὰ στείλῃ κάτι κονσέρβες καὶ
κουραμάνες στὴ γυναῖκα του καὶ τὰ
παιδιά του. Μὰ πῶς;

Ἡ οἰκογένειά του πεινοῦσε φρι-
κτὰ. Μὰ καὶ ποῖος ἔδινε πεινοῦσε;
Κι' ἂν ὑπῆρχε κανένας πῶς νὰ βοη-
θήσῃ τοὺς ἄλλους; Τολμοῦσε νὰ
δῇ ἀπὸ καὶ ποῦ ἦταν κρυμμένος;

Ἐπὶ τέλους! Ἀπελευθερώνεται
ἡ Καλλιθέα. Ἐνας φοῦρνος ἀνοίγει
καὶ μοιράζει ἀπὸ τριάντα δράμια
ψωμί σὲ κάθε πεινασμένο ἄτομο!...
Πᾶει κι' ὁ μεγάλος γιὸς τοῦ κ.
Γιάννη Μ., νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς δυὸ
μερίδες ψωμί, νὰ ξεπεινάσῃ μὲ τὴ
μάννα του καὶ τὸ μικρότερο ἀπ'
αὐτὸν ἀδερφάκι του Οὐρὰ μεγάλην
στὸ φοῦρνο... Πέρασαν τρεῖς ὥρες
καὶ τὸ παιδί δὲ φαινόταν νάρχηται
στὸ σπῆτι. Ἡ μητέρα ἀνῆλθε!

—Θεὸς ξέρει τί κακὸ ἔπαθε τὸ
παιδί μου κι' ἄργεϊ!

—Μητέρα, λέει ὁ μικρὸς Γιωργά-
κης, θὰ πάω ἐγὼ νὰ δῶ ποῦ εἶναι
ὁ ἀδελφός μου.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντη

ἀριστερῶν πρέπει μὲ σταθερὰ καὶ
ἐπίμονον προσπάθειαν νὰ φροντί-
σωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν καταλλή-
λως νὰ τοὺς πλησιάσωμεν καὶ νὰ
τοὺς πείσωμεν σιγὰ-σιγὰ διὰ τὴν
ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν
προδοτικὴν παράταξιν. Εἰς τὴν
προσπάθειαν αὕτη χρειάζεται ψυ-
χηρμία, προσοχή καὶ μεγαλοψυ-
χία. Διότι μόνον ἔτσι θὰ καταστῇ
δυνατὸν νὰ γκρεμίσωμεν τὸ ὑπὲρ
τῶν κομμουνιστῶν ἀνεγείρομενον
σιδηροῦν καρχηπέτασμα.

σι. φεύγει τρεχάτος γιὰ τὸ φοῦρνο...
Μὰ καθὼς τρέχει ἄφοβα, τὸ μικρὸ
παιδί, μιὰ σφαῖρα τὸ παίρνει στὸ
κρανίον. Γιατὶ οἱ ἐχθροὶ δὲ δρίσκον-
ται μακρότερα ἀπὸ πεντακόσια μέ-
τρα. Ὁ θαρραλὴς μικρὸς μάρτυρας
τῆς πείνας καὶ τῆς δυστυχίας, πέ-
φτει νεκρός!...

Σὲ λίγο, μαθαίνει τὰ νέα ἡ μη-
τέρα, ἀπὸ κάποια γειτόνισα. Ξεφώ-
νησε. Χτυπιώτανε καὶ τραδοῦσε τὰ
μυαλά της. Μὰ τί μπορούσε νὰ κά-
μῃ;

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πατέρας μὲ χα-
ρά, ἀπὸ τοῦδωσαν ἄδεια, ξεκίνησε
γιὰ τὸ σπῆτι του. Θὰ πῆγαινε νὰ δῇ
τί γίνονται τὰ παιδιά του! Ἡ γυναῖ-
κα του... Μὰ ἀπὸ μακριὰ εἶδε τὸ
σπῆτι του τοῦ πένθος βουτηγμένο...
Πῶς δὲν τοῦρθε κόλπος ἀπὸ τὴ λύ-
πη!!!

Δίγες ὥρες ἀργότερα, μιὰ κηδεῖα
περνοῦσε. Ἐνα μαραμένο ἀγοράκι
ἐκλαίγε μ' ἀναφυλητά. Πιὸ πέρα
ἓνας ταγματάρχης, προσπαθοῦσε νὰ
φέρῃ στίς αἰσθήσεις της μιὰ λιπὸ
θυμὴ γυναῖκα. Ἦσαν ὁ ἀδελφός, ὁ
πατέρας κι' ἡ μητέρα τοῦ ἀδικόσκο-
τωμένου Γιωργάκη.

ΙΩΑΝ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

Ἡ Φιλελ. Νεολαία βα-
δίζει τὸν δρόμον τῆς Νί-
κης καὶ τῆς Ἀναδημι-
ουργίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι προμα-
χὼν καὶ φάρος τοῦ πο-
λιτισμοῦ.

Εἰς τὸ συγκαλούμενον συλλαλητήριον διὰ τὴν Κυριακὴν 17ην τρέχοντος ὅλη ἡ Νεολαία μας πρέπει νὰ συμμετάσχη καὶ νὰ διαδηλώσῃ τὴν ἀκατάβλητον πίστιν τῆς εἰς τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἕθνους. Καὶ νὰ διακηρύξῃ πρὸς ὅλους τοὺς συμμάχους ὅτι εἶνε ἀποφασισμένη νὰ δώσῃ ΤΑ ΠΑΝΤΑ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος καὶ νὰ συντρίψῃ τοὺς ἀθλίους καὶ θρᾶσεῖς ἐπιβουλευῖς.

ΓΙΑΤΙ Ο ΑΓΡΟΤΗΣ ΔΕΝ ΕΥΗΜΕΡΕΙ

Βρίσκομαι κοντὰ στὴ μᾶζα τοῦ Ἀγροτικοῦ κόσμου ποὺ εἶνε τὸ θεμέλιο καὶ ὁ παλμὸς τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ ἔθνους. Ζεῖ μέσα στὴ στέρηση. Τὰ μέσα περιορισμένα. Οἱ ταλαιπωρίες καὶ οἱ ἀνάγκες μεγάλες.

Τὸ πρόβλημα εἶναι τεράστιον καὶ τὸ Κράτος διέρχεται μεγάλες καὶ ἀγωνιώδεις στιγμὲς, ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀποτελεσματικὴ συνδρομὴ του εἶναι δύσκολη λόγῳ τῆς ἐκτίσεως τῶν καταστροφῶν τοῦ μεγέθους τῶν ἀναγκῶν καὶ παρὰ τὰς μεγάλας προόδους καὶ τὰ πολλὰ ἐπιστημονικὰ μέσα.

Γιατὶ πολλὰ ἐγράφησαν καὶ ἐξηγγέλθησαν διὰ σύγχρονα μέσα μηχανικῆς καλλιιεργείας γιὰ ἱρακτὲρ βαρυοῦ τύπου καὶ ἐλαφρᾶς δυνάμεως ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦσαν τὴν ἀμπελοκαλλιιεργίαν γιὰ ἔργα ἀρδευτικὰ, γιὰ γεωτρήσεις γιὰ ὑδροφράγματα ποὺ μεταβάλουν τὴν στείραν καὶ ἄγονον γῆν σὲ πηγὴ πλούτου καὶ εὐμερείας.

Πιστεύομεν ἀδίστακτα ὅταν ὁ τόπος ἡσυχάσῃ καὶ ἡ τάξις ἐξασφαλισθῇ, ὅτι θὰ τεθῇ σ' ἐφαρμογὴν τὸ Γεωργικὸν πρόγραμμα τοῦ Σχεδίου Μάρσαλ ποὺ εἶναι τόσο πλούσιον στὴ θεωρίαν καὶ ἀσφαλῶς θὰ καταστῇ πλουσιώτερον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν.

Πιστεύομεν ἀδίστακτα ὅτι ὅταν ὁ Ἕλληνας ἀγρότης αἰσθῇ τὸ αἶσθημα τῆς ασφαλείας καὶ τοῦ δοθοῦν πλούσια τὰ σύγ

χρονα μέσα θὰ μεγαλουργήσῃ δημιουργικὰ. Γιατὶ εἶνε ἀναμφισβήτητος ἡ ἀκαταπόνητος ἐργατικότητα τοῦ Ἕλληνος ἀγρότη ποὺ πάνω εἰς ξερὴν καὶ ἄγονον γῆν μὲ τὸ παλιόρχαιον ἀλέτρι τοῦ Η ΣΙΟΔΟΥ καὶ μὲ τὸ τσαπὶ ἔχει κατορθώσει νὰ κάμῃ ὀρισμένες περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος πραγματικὸν περιβόλι. Καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ εἶνε τιτάνειο γιατί ὅχι μονάχα παλεύει μὲ ἄγριες καιρικὲς συνθῆκες ὁ Ἕλληνας ἀγρότης, ἀλλὰ παλεύει καὶ μὲ στερεῆσεις σκληρὰς μὲ πολέμους καὶ ἀναστατώσεις διαρκεῖς ποὺ καλεῖται ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος νὰ παραιτήσῃ τὰ εἰρηνικὰ του ἔργα νὰ πάρῃ τὸ ὄπλον καὶ νὰ σταθῇ ἀκόμητος φρουροῦς τῆς μάννας του Ἑλλάδας.

Γι' αὐτὸ τὸ Κράτος ἔχει ἱερὰν ὑποχρέωσιν μέχρις ὅτου γαληνεύσῃ ὁ τόπος καὶ γίνουν σάγκα καὶ ὅσα τὰ μεγάλα προγράμματα τῆς ἐξυπώσεως τοῦ ἀγρότου, νὰ τὸν διευκολύνῃ φορολογικῶς. Ν' αὐξήσῃ τὸν ῥυθμὸν τῆς συνδρομῆς του σὲ δάνεια μακροπρόθεσμα καὶ μικρὸν τόκον παροχὴν εὐθυνῶν λιπασμάτων, καὶ θειαφιῶν μέσῳ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζίης καὶ ἐν γένει νὰ δώσῃ ὅλην τὴν στοργὴν του στὴ μᾶζα ἐκείνη ποὺ εἶναι τὸ θεμέλιον καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἕθνους μας.

Ε. Α. ΒΑΡΟΥΧΑΚΗΣ

Πρόεδρος Φιλελευθέρων Νεολαίας
Καστελλίου Κισσάμου

Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

Ἦσαν ἀπὸ πολυήμερους συζητήσεις καὶ πιέσεις καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης ἐξ αἰτίας τῆς ἀποκαλυφθείσης συμμετοχῆς μερικῶν πολιτικῶν μετεχόντων εἰς τὴν κυβέρνησιν εἰς τὸ σκάνδαλον τοῦ συναλλάγματος, παρητήθη ἡ κυβερνητικὴ Σοφούλη. Ὁ Βασιλεὺς ἀνέθεσε τὸν σχηματισμὸν νέας τοιαύτης εἰς τὸν κ. Σοφούλην ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς διεξάγει διαπραγματεύσεις. Ὑπάρχουν ἐνδείξεις σχηματισμοῦ κυβερνήσεως ἄνευ συμμετοχῆς τοῦ Νέου Κόμματος (Μαρκεζίνη).

Πάντως ἓνα πρᾶγμα χρειάζεται. Ν' ἀποκινήσῃ ἐπὶ τέλους ὁ τόπος κυβέρνησιν ἀξίαν τοῦ δόξατός της. Κυβέρνησιν ἐπιβολῆς. Καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης νὰ προβῇ εἰς τὴν λήψιν γεναίων ἀποφάσεων. Ὁ κόμπος ἔχει φθάσει στὸ χτένι. Ἀρκετὰ ἔχει ὑποφέρει ὁ δύσμοιρος τόπος ἀπὸ τὴν ἀκυβερνησίαν τὴν ἀσυνείδητον καὶ τὴν διαφθορά. Ἄν καὶ πιστεύομεν ὅτι ἡ λύσις τοῦ προβλήματος δὲν μπορεῖ νὰ προσέλθῃ μὲ μιὰ ἀπλὴ κυβερνητικὴ ἀλλαγὴ, ὡστόσο δὲν ἔστιν ὅσον καὶ ἡ ἀποφασιστικὴ Ἀμερικανικὴ παρέμβασις, παρὲς τὴν ἐλπίδα καὶ δυνατότητα διὰ σοβαρὰ βήματα βελτιώσεως τῆς ὅλης καταστάσεως. Φθάνει νὰ βρεθοῦν οἱ κατάλληλοι ἀνθρώποι εἰς τίς κατάλληλες θέσεις.

Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών.

ΕΣΩΟΡΓΑΝΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

Ἡ Φιλελευθέρη Νεολαία Γερμανίας ἔσκαψε τ' ἀμπέλια τριῶν οἰκογενειῶν στρατιωτῶν.

—Ἐπίσης ἔσκαψε ἀμπέλια 8 ἐργατῶν ἐνισχύσασα οὕτω τὰ οἰκονομικά της.

—Πρωτοβουλία τῆς Φιλελευθέρης Νεολαίας Λουτρακίου μετὰ τῶν λοιπῶν κατοίκων τοῦ χωρίου ἐγένετο πρόχειρος ἐπισκευὴ τῆς πρὸς τὸ χωρίον ἀγορᾶς ὁδοῦ.